

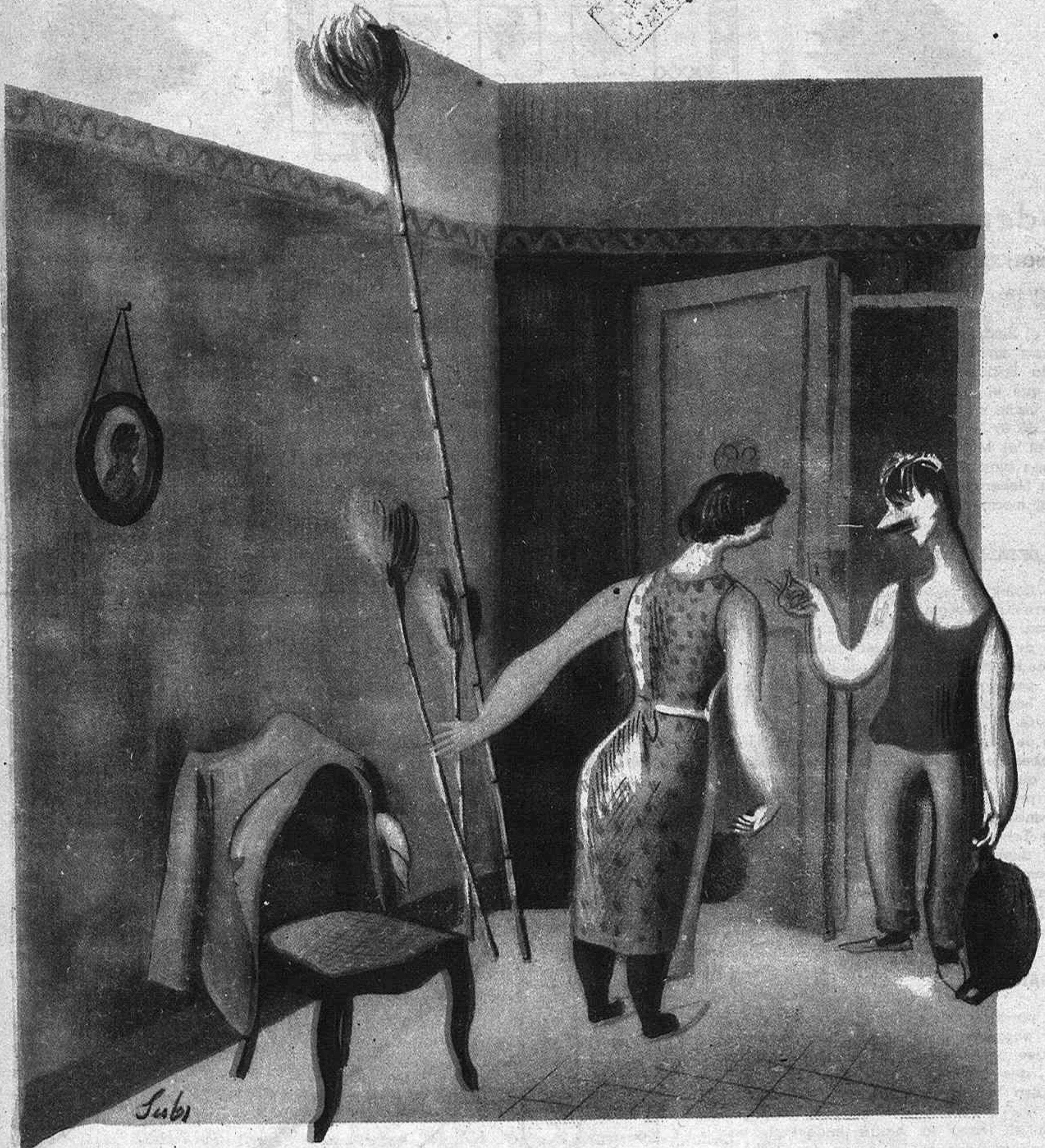
L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ARAGÓ, 290 - TEL. 23994

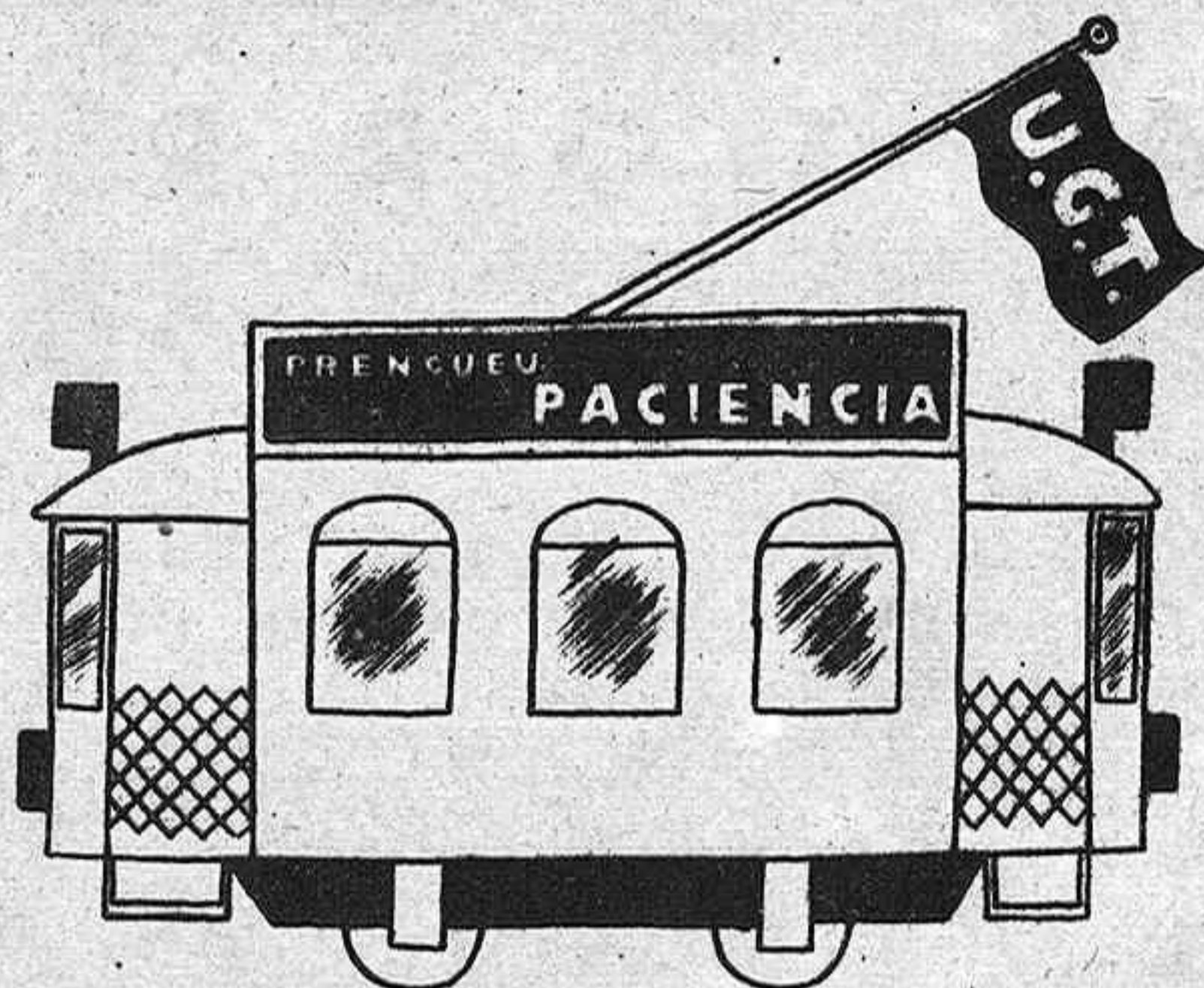
RECEBUT A LA BIBLIOTECA DE LA TORRATXA
EL 18 DE JUNY DE 1937

V I N T - I - C I N C C È N T I M S

— Es un procediment antic, però d'eficàcia provada.

AVIAT SORTIRAN ELS TRAMVIES DE LA U. G. T.

Podem afirmar que si no ho fan no és per manca de gasolina

LA NOTICIA

Vist l'èxit de la sortida dels taxis de la U. G. T., que ha superat tots els optimismes, el Sindicat del Transport de la C. N. T. prepara un altre número d'Unitat i Convivència Social, que encara serà més celebrat que el primer.

Es tracta d'utilitzar els tramvies de via estreta de la línia 1, suprimida perquè havia revertit al Municipi amb trampes i jocs de mans, i pintar-los de gris, amb aquell escut de la Generalitat de les quatre floretes marcat al morro.

MES DETALLS DE L'ORGANITZACIO

Els tramvies de la U. G. T. circularan per tot arreu on bonament puguin.

Seràn conduïts pels tramviarres supervivents de la U. G. T., si en queden i si no en queden no sabem què dir-hi.

No portaran passatgers, perquè per això ja hi han els altres cotxes que no són de la U. G. T. Els tramvies grisos portaran un equip de deu homes amb dues metralladores i bombes de mà, per respondre a les agressions que provoquin, perquè cal dir que la seva presència pels carrers de Barcelona serà una provocació més intolerable que la de la Telefònica.

Les dues metralladores i les bombes de mà seràn inspeccionades i precintades pels elements que designi el Sindicat Unic del Transport, a fi d'evitar que els deu homes de l'equip que dèiem s'hi facin mal.

LES PARADES

Les parades dels tramvies de la U. G. T. seràn purament facultatives. Estaran assenyalades per uns pals de «madera socializada», que portaran marcada al capdamunt una faixa blanca amb una creu vermella a sobre.

Com el lector ja haurà endevinat, en aquestes parades hi haurà un facultatiu i dues infermeres, que es faran càrrec dels cossos dels passatgers que, a desgrat de tot i per badoes es poguessin haver enfilat als tramvies grisos.

LA MUNICIPALITZACIO

Els tramvies de la U. G. T. podran ésser municipalitzats quan a qualsevol ximple li doni la gana, amb el ben entès, però, que l'Ajuntament haurà d'observar per a llur explotació les normes i preceptes previstos en aquesta mena de reglament exterior. En cas contrari, l'Ajuntament se'n farà set pedres.

LA RECAPTACIO

Si per un d'aquells casos tan estranys i imprevisibles, els tramvies de la U. G. T. tenien algun ingrés directe o indirecte, l'import d'aquest passarà a ésser sàviament administrat pel Comitè Obrer de Control dels Tramvies de la C. N. T., a fi d'evitar que

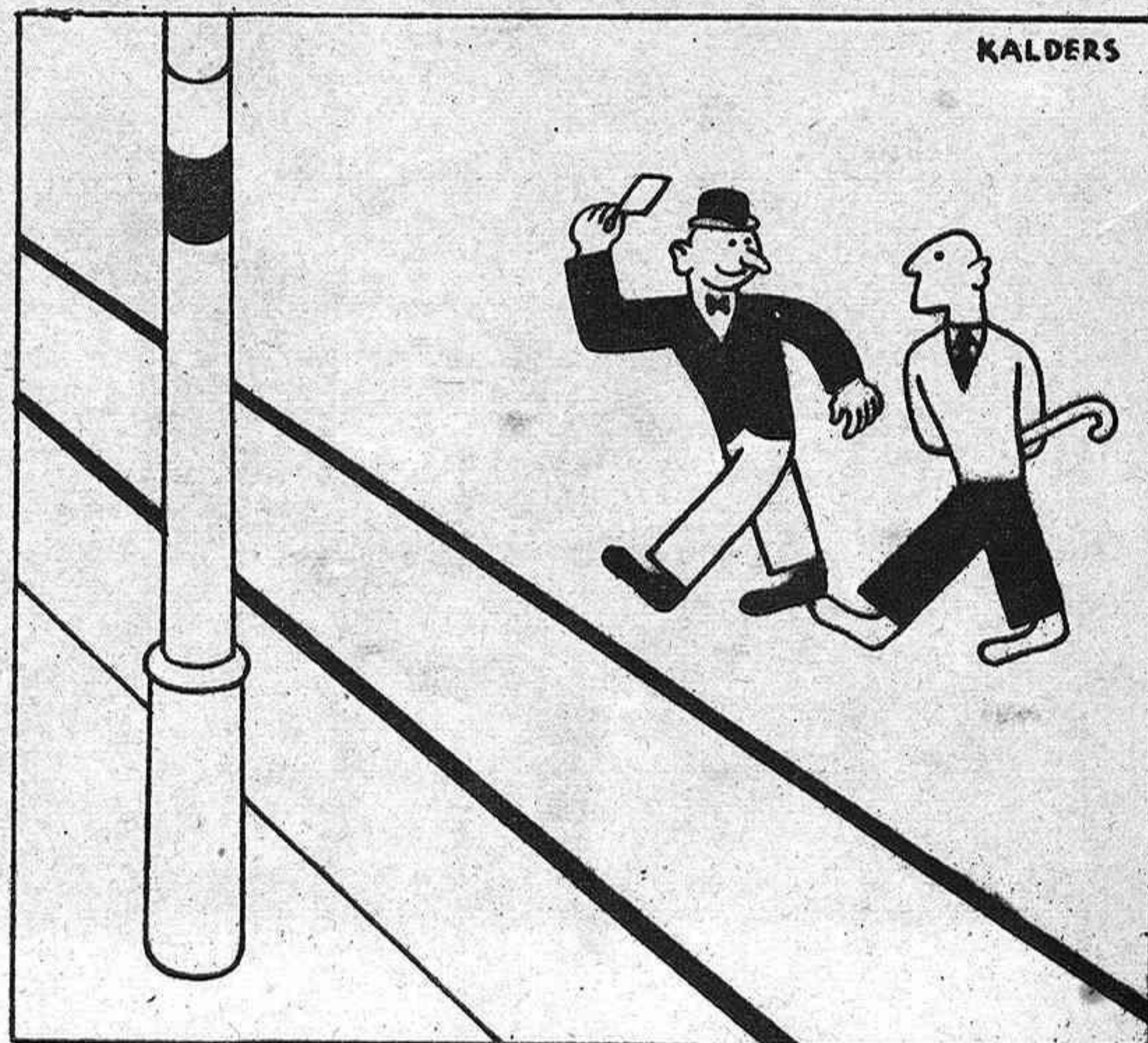
la U. G. T., que va mal aconsellada, es deixi prendre els cèntims pel P. S. U.

De totes maneres, això són games de lligar caps i d'ajustar les coses, perquè no hi haurà cas.

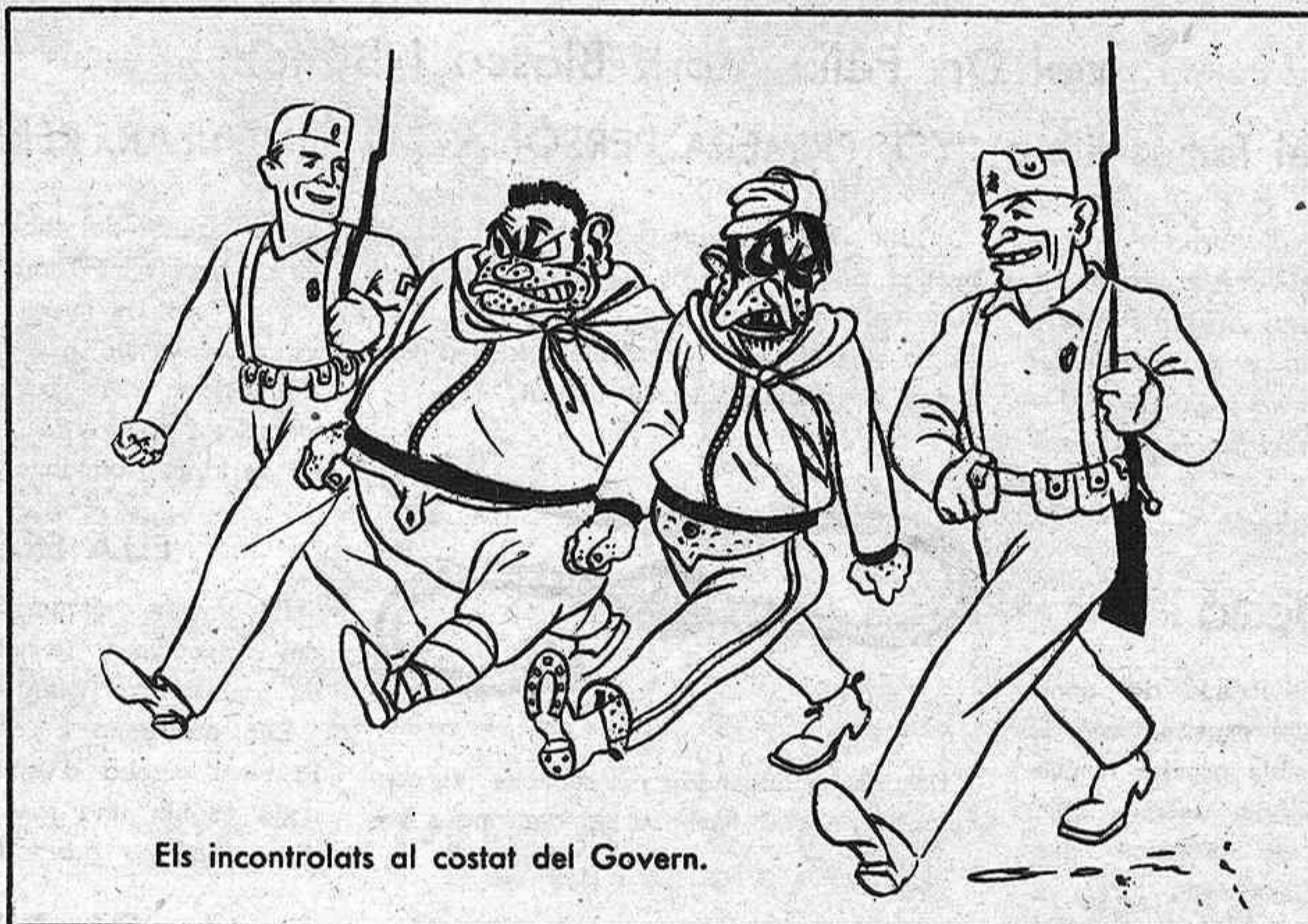
DISPOSICIONS COMPLEMENTARIES

Si els tramvies de la C. N. T. provoquen algun accident que faci precisa una indemnització en metàl·lic, en respondran i faran efectiva la penyora els tramvies de la U. G. T.

Els tramvies de la U. G. T. ja es consideraran prou feliços amb el fet que hom els deixi circular i no promouran mai cap conflicte i estaran molt agraits i reconeguts als tramvies de la C. N. T.

—Alça, noi! Ja tens passi...
—Val més un "pase" que un "passeig"

Els incontrolats al costat del Govern.

EDITORIAL

«El Ceneté i la Fai o los amores de dos almas de Dios»

(Argument i cant de l'obra)

El Comitè Nacional de la C. N. T. ha sortit al pas de l'opinió pública, no pas amb la intenció de prendre-li res —com algun malintencionat volia suposar—, sinó amb el propòsit de demostrar una vegada més que en qüestió de dir la veritat i de cantar-les clares, la C. N. T. és una mena de margarida caiguda en un femer, però en el bon sentit de la paraula.

En principi, atenent els gustos de la seva nodrida i conspícua clientela, el Comitè Nacional volia editar el manifest en forma de fulletó, publicant-lo per «entregues» a la premsa confederal. En aquesta magna obra el galan, el noi, el bo, simbolitzaria la C. N. T.; la noia, maca i pura com una Laura Brunet, seria una reencarnació de la F. A. I. El senyor Gonçal de Reparaz faria de pare de la noia i el P. S. U. C. hauria representat el paper de traïdor; Estat Català representaria el «rol» d'un organiller italià, mala ànima i home sense principis, sempre a punt d'occir algú per l'esquena, amb un punyal florentí que figuraria el senyor Casanoves.

L'acció estaria reforçada amb les intervencions metòdiques i monòtones d'un chor de pagesos ciutadans, símbol de l'E. R. de C., i per la presència de la U. G. T., una pobra noia desencaminada, bona en el fons, víctima d'un amor patològic per la F. A. I., però mal aconsellada i esgarriada per les males companyies.

El nus de l'argument hauria estat simple. La Fai, una noieteta senzilla i modesta, manté el seu pare, pobre i desvalgut, amb el seu sou de telefonista. La vida transcorre feliç per aquestes dues animetes beneïdes, fins que un tal Psuc, home exòtic i sense escrúpols, requereix d'amors la telefonista, apressant-la perquè li faci lliurament de la seva virtut. Intervé aleshores el promès de la noia, el Ceneté, un xicot que és un tros de pa, i que obcecat pel seu drama familiar va i es llança a la muntanya. El pare de la Fai, vellet venerable i jubilat, es veu obligat a lluitar de nou per la vida i envia uns articles al diari, en els quals demostra com tres i dos fan cinc, que l'aventura del General Prim a Mèxic és la causa que determinà que alguns guàrdies nacionals es mantinguessin neutrals durant els fets de maig.

A partir d'ací, els fets es precipiten. El Psuc és desemmascarat, el Ceneté torna i diu que no ha fet res. La Fai i el seu pare recullen la Ugeté a la casa llur i demostren al món que encara hi ha bondat.

Aquesta apoteosi és reforçada amb els cants del chor de pagesos ciutadans, que quan el Ceneté i la Fai bategen la primera criatura, són obsequiats amb bosses de passis de tramvia.

L'AVORTAMENT A L'ABAST DE LES CRIATURES

pel Dr. Fèlix Martí Blasco i Bàñez

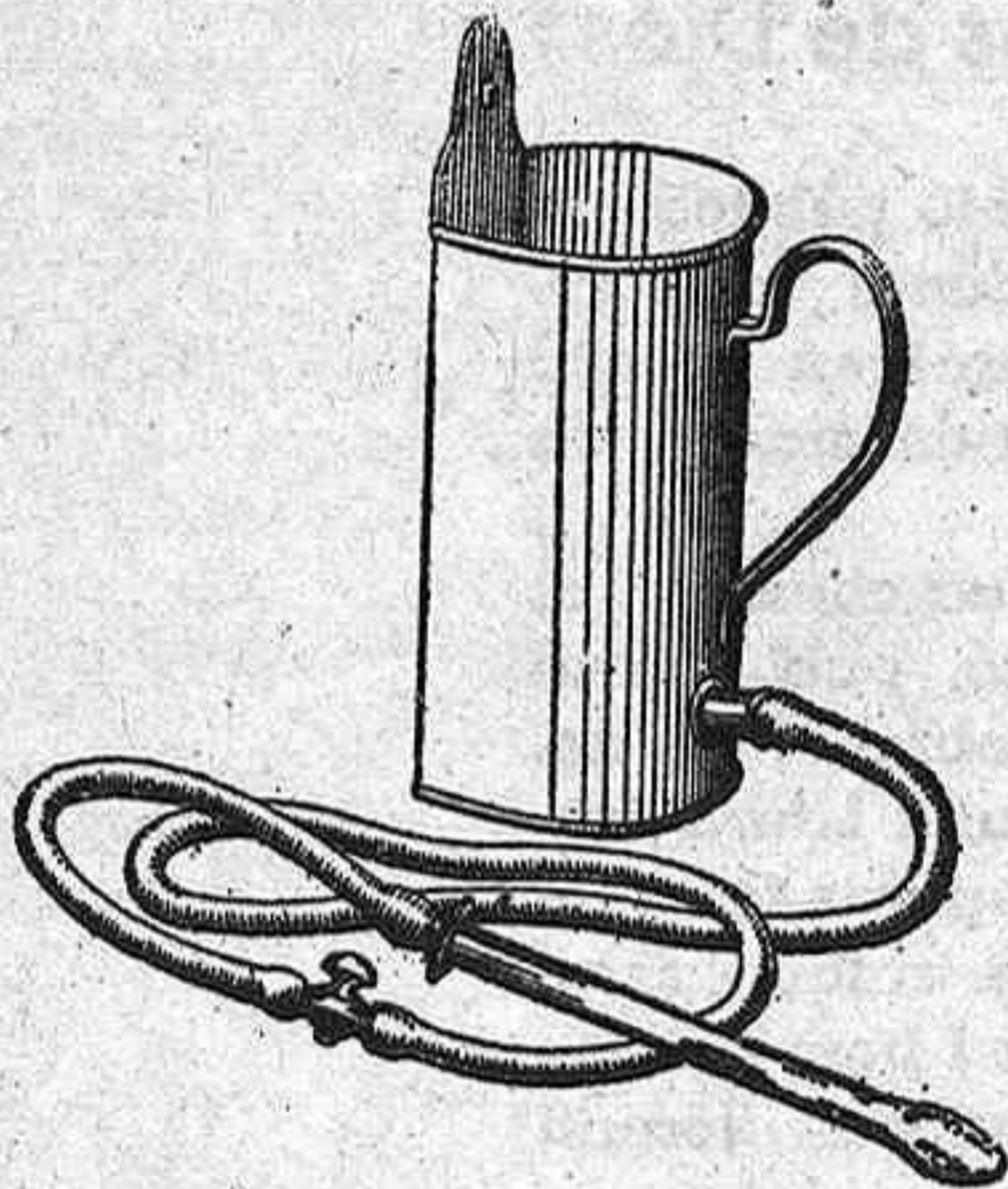
autor del famós llibre "YO, PRIMERA PERSONA DEL SINGULAR, REBELDE"

El nostre col·laborador espontani honorari sense honorari, Dr. Fèlix Martí Blasco i Bàñez ens ha enviat aquest treball degut —i que no pagareu mai— a la seva l'iricopatològica inspiració.

Va el treball.

INTRODUCCIÓ

Després de la collectivització del gonococ, de l'espiroqueta i del espermatoozo, la qual cosa ha estat possible gràcies a l'heroisme del proletariat ibèric; després d'impedir la municipalització de l'orgasme i després de moltes coses més, que farem si Déu vol; després d'això, vaig, amb aquestes ratlles, a descriure, per vulgaritzar-lo, el meu

procediment eficaç i econòmic per aconseguir l'avortament i la maternitat a l'abast de les més tendres criatures.

INFELIZ PROVINCIANITA (tango)

De la mateixa manera que descriu aquest humaníssim tango, vaig conèixer una infelicitat pageseta.

Feia goig veure-la amb els seus cabells d'or, els seus ulls blaus com el «Madre Nuestro» (Madre Nuestro), les seves delicades manetes fetes per acaronar les ovelletes dels seus camps florits...

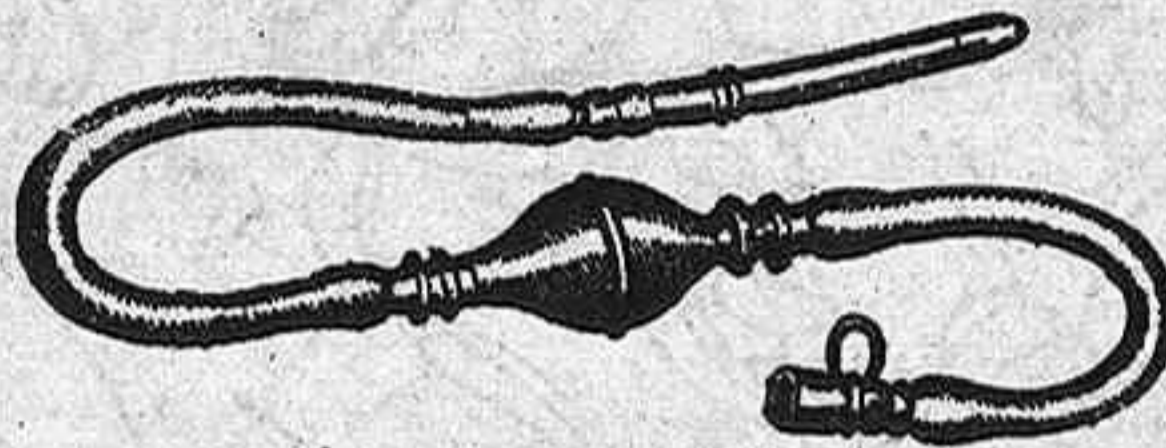
Semblava una margarida sense desfullar. Però, ah!, la realitat no era pas així.

Ella va conèixer un jove, bell com Frederick March, gallard com Clark Gable i venedor de betes i fills.

I, un fil més, què era per ell?

!!!Pèrfid!!!

D'idilli amorós començà amb una dolça música de rialles. Als pocs dies, sota el cant dels ocellets i a la voreta del riuet es va produir la comunió inefable dels cosos en un ajuntament collectivitzat.

Després, abandonada pel seductor, va convertir-se en una flor podrida de fang i bacanal...

LA SEVA FAMÍLIA (bona, gràcies)

Aquesta noieta tenia una mare morta d'afecció cardíaca, tenia un pare mort luètic i cancerós, tenia dos germans morts de pulmonia, o sigui pulmonia doble, tenia una germana morta d'escrofulosi, tenia tres oncles capellans morts d'insuficiència mitral i tenia també una rabassa morta.

LES SEVES ENTRANYES

A l'àmfora del seu cos portava la contrarevolució del gonococ provocador, l'espiro-

queta pàl·lida del llibertinatge i l'incontrolat agent gonorreic. També a l'àmfora del seu cos portava les seves entranyes on palpitava misteriós un nou germen de vida que s'anunciava amb pancartes a la Rambla, forbador i dolorós com llavor maleïda d'una nit de ferra i bandoneon.

ELLA ERA BONA

En aquestes circumstàncies la va sorprendre l'aixecament feixista, però ella no era en aquest aixecament on havia intervingut.

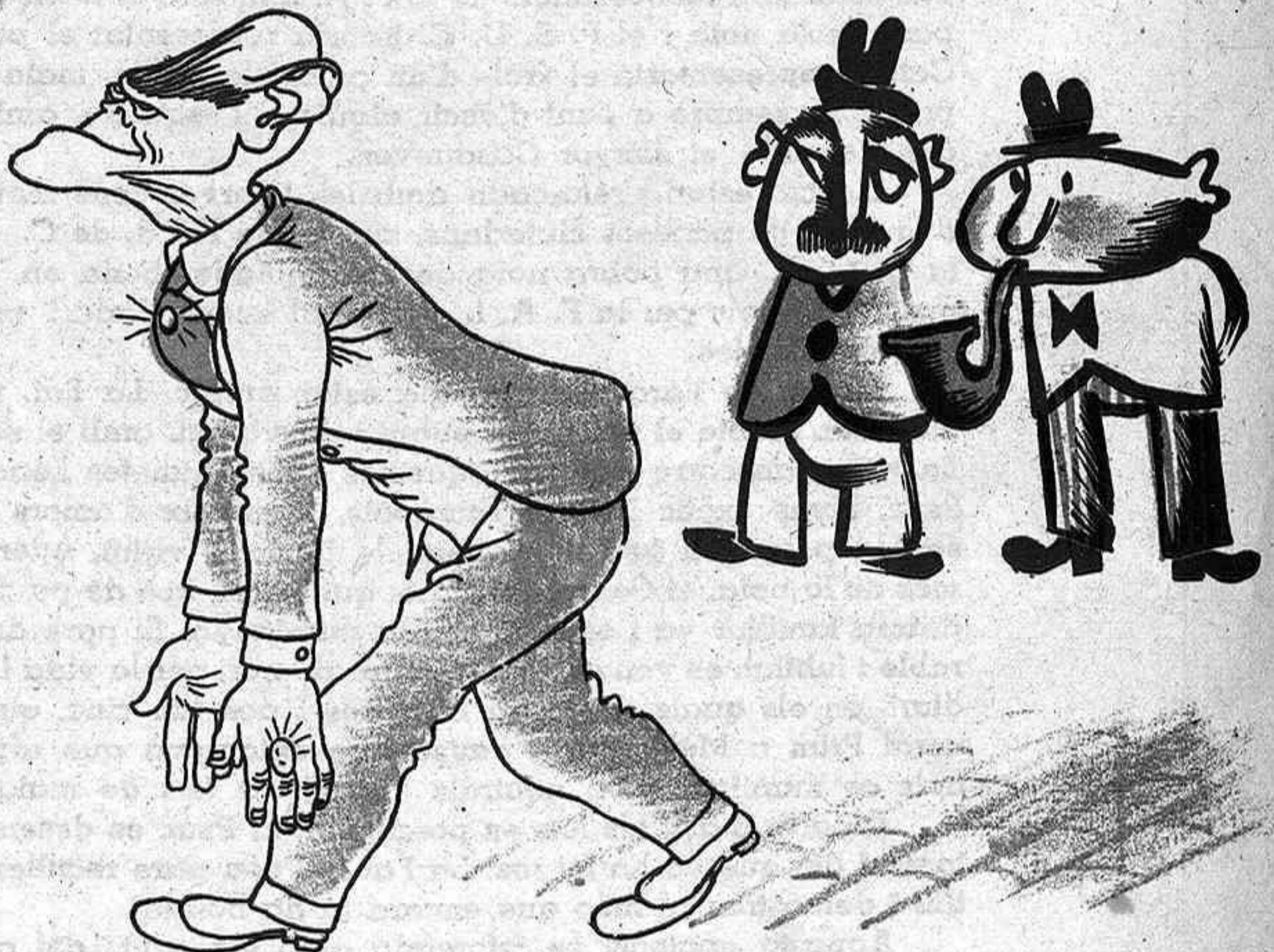
Ella era bona i portava amb resignació la seva corona d'espines, tenint, però, en cada espina una rosa de glòria i convertint-se així en garlanda triomfal.

LA MEVA INTERVENCIÓ

Jo vaig llançar un crit d'indignació, un crit formidable amb la meua potent i voluminosa veu que tots vosaltres coneixeu. Tot seguit del crit em vaig embarcar sota el pompós velam d'Ideals de la gloriosa goleta ibèrica i vaig agafar el timó en el mar procel·lós de la ginecologia.

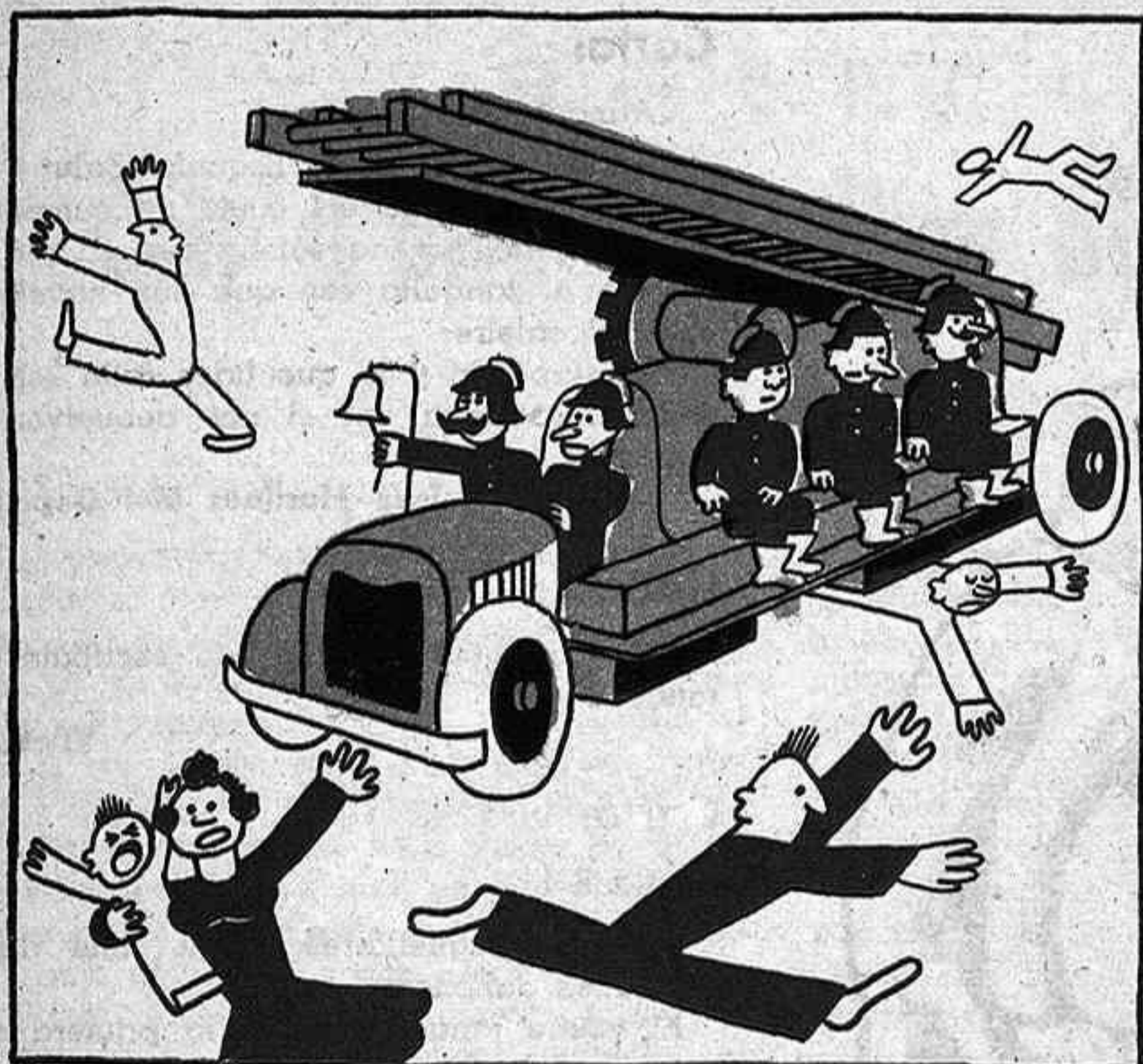
Vaig fer l'examen mèdicopsicopatològicprofilàcticotorinolaringològic i després d'això tan senzill, li vaig treure un pes de sobre.

Heus aquí l'explicació del meu procediment avortiu.

—El coneixes?

—No, però oi que fa cara de tenir passi del tramvia?

Ara, senyors camarades, només em resta donar un altre crit amb la meua potent i voluminosa veu:

• ¡¡Visca la Revolució Social!

REPLICA CONTUNDENT I ACLAPARADORA A L'ANTERIOR POEMA

Abans d'escrit l'anterior article i, lògicament, abans d'ésser publicat al nostre important rotatiu que es fa amb màquina plana, hem llegit al nostre racial col·lega "Solidaridad Obrera" la següent rectificació a la informació que encara no havíem publicat:

¡¡ATRAS LOS FARISEOS REFORMISTAS!!

"Un periodicucho que no vela por la pureza de la raza y al cual le importa un comino si pares o nones, ha tenido la desfachatez de publicar un comentario azar procaz a propósito del folleto eugenico de nuestro angelical camarada el Dr. Félix Martí Blasco i Bñez, autor del famoso libro "Cañas y Barro" (más barro que otra cosa.) No vamos nosotros a cometer el craso error de creer que porque nuestro reciente camarada se dedique a la eugenesia haya que confundirla con la propia Eugenia. Eso, allá los psuquistas que lo escuchan por la radio y que lo calumnian diciendo que tiene voz de interferencia. Lo que sí afirmaremos —y estamos dispuestos a sacrificarlos, admitiendo orientaciones del extranjero ajenas al espíritu de nuestro país, con tal de demostrarlo— es que en materia de abortos, ni el camarada Dios puede meternos mano a los hombres de la CNT-FAI. Si hay quien lo dude, que mire atrás y que lea, si no es analfabeto, en las páginas gloriosas de la revolución de mayo. A ver si ha visto un movimiento mejor abortado en su reformista vida!

¿Estamos, señores gepcianos?
Y a otra cosa, mariposa."

"LUCKY STRIKE"

Abans la gent, per calibrar la posició social d'un senyor o d'un porc, solia exclamar: —Aquest fuma Lucky.

Això volia dir que era un senyor. En canvi, per dir que l'interfecte era un porc, tothom deia:

—Aquest fuma Lucki... li donen!

Ara aquestes diferències han desaparegut Ara tothom fuma Lucky..., compra, i a bon preu, per cert.

Ara el Lucky que fumen fins les raspes és un Lucky que costa un ou de la cara, o sigui set pessetes el paquet, que són setanta pessetes el cartó.

Tot això no té gaire importància ni merxeria que ens n'ocupéssim si no fos que hi ha quelcom més greu i que cal evitar a costa de tot.

Aquestes set pessetes per paquet que són setanta pessetes per cartó de deu paquets han d'ésser satisfetes en plata, lliurades a mans dels contrabandistes importadors que, naturalment, són mans pecadores situades

uns quilòmetres més enllà de les fronteres.

Més clarament, aquesta importació il·legal de tabac ros es simultaneja inconscientment o conscientment en una exportació fabulosa de plata encunyada que, a més, ens consta que per un procediment igual, però al revés, es fa arribar més tard a mans dels feixistes financers de Salamanca.

No cal dir que la monstruositat es porta amb gran cautela i que, per tant, els més conspicus compradors de Lucky i ensem vendors de plata són els nostres dels més nostrats centres oficials.

No cal dir que hi han excepcions i encara que no n'hi haguessin, nosaltres les fariem perquè som gent de pau.

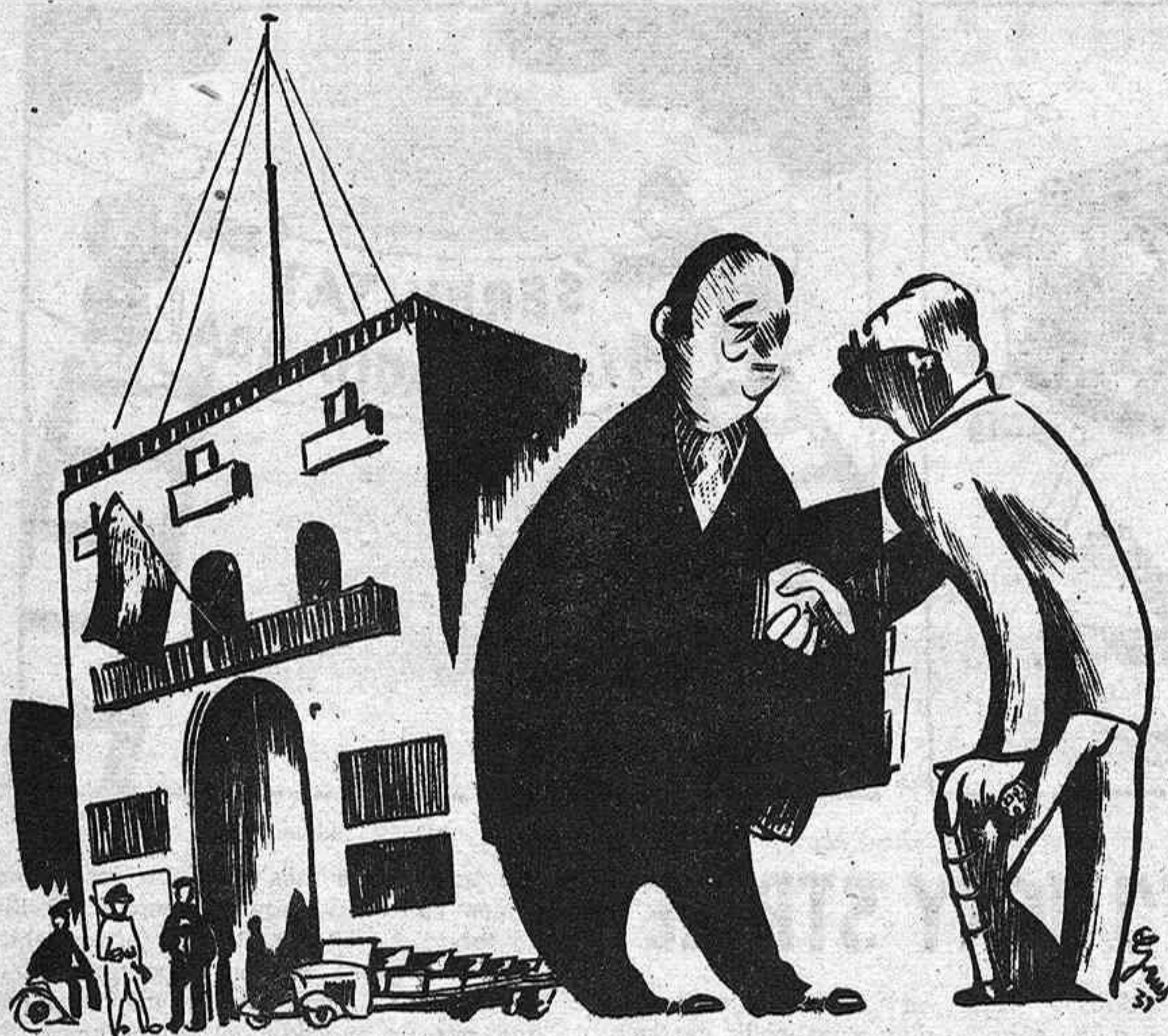
Aquestes excepcions només fan referència al fumador, car el sistema del pagament en plata només en té una d'excepció i és que, si no es fa en pessetes, s'ha de fer en francs.

La cosa potser no farà riure a segons qui, però si no té gràcia, és greu i absolutament verídica.

Tots els que fumen Lucky cal, doncs, que siguin considerats com a feixistes o com a col·laboradors del feixisme, ja que ho són encara que no ho sapiguem...

—Aquest es veu que encara no l'han municipalitzat

— Veig que us deixeu prendre les casernes...
 — Si, és que ens les demanen molt ben demanades.

L'èxit de les nostres campanyes

L'èxit assolit entre els nostres, cada dia més escassos lectors pel tango que sense donar-li importància vàrem escriure i publicar en el nostre darrer número titulat «Adiós muchachos...», ha ultrapassat totes les nostres esperances i ens ha causat una desagradable sorpresa.

Hem rebut moltes cartes i centenars de milions de milers de cables, telegrames i radiacions clandestines, en les quals se'ns felicita i se'ns encoratja a seguir per mal camí que nosaltres som els primers a reconèixer que hem emprés.

La majoria d'aquestes felicitacions reflecteixen una lamentable falta de comprensió i una alarmant sobra de mala fe i mala d'allò que ara s'ha de fer cua per a poder-ne beure.

Nosaltres, que no volem anar al terreny que els agents provocadors ens volen portar i molt menys al terreny de la revolució, només recollim d'aquestes falagueres felicitacions allò que la referència al nostre èxit com a autors de tangos i res més.

Això sí, com a tals autors de tangos, ens hem envanit i ens posem ja la brillantina amb regadora.

Ens hem engrescat tant amb aquest encert, que ja estem formant una orquestra típica composta exclusivament de redactors de l'ESQUELLA, que donarà a conèixer verbalment les nostres noves produccions al públic barceloní el dia que els teatres de Barcelona acabi el monopoli i es municipalitzin, fent possible que puguem guanyar-nos la vida i delectar el públic barceloní els artistes de la U. G. T., que no és per dir-ho ni perquè siguem nosaltres al davant, però som uns artistassos.

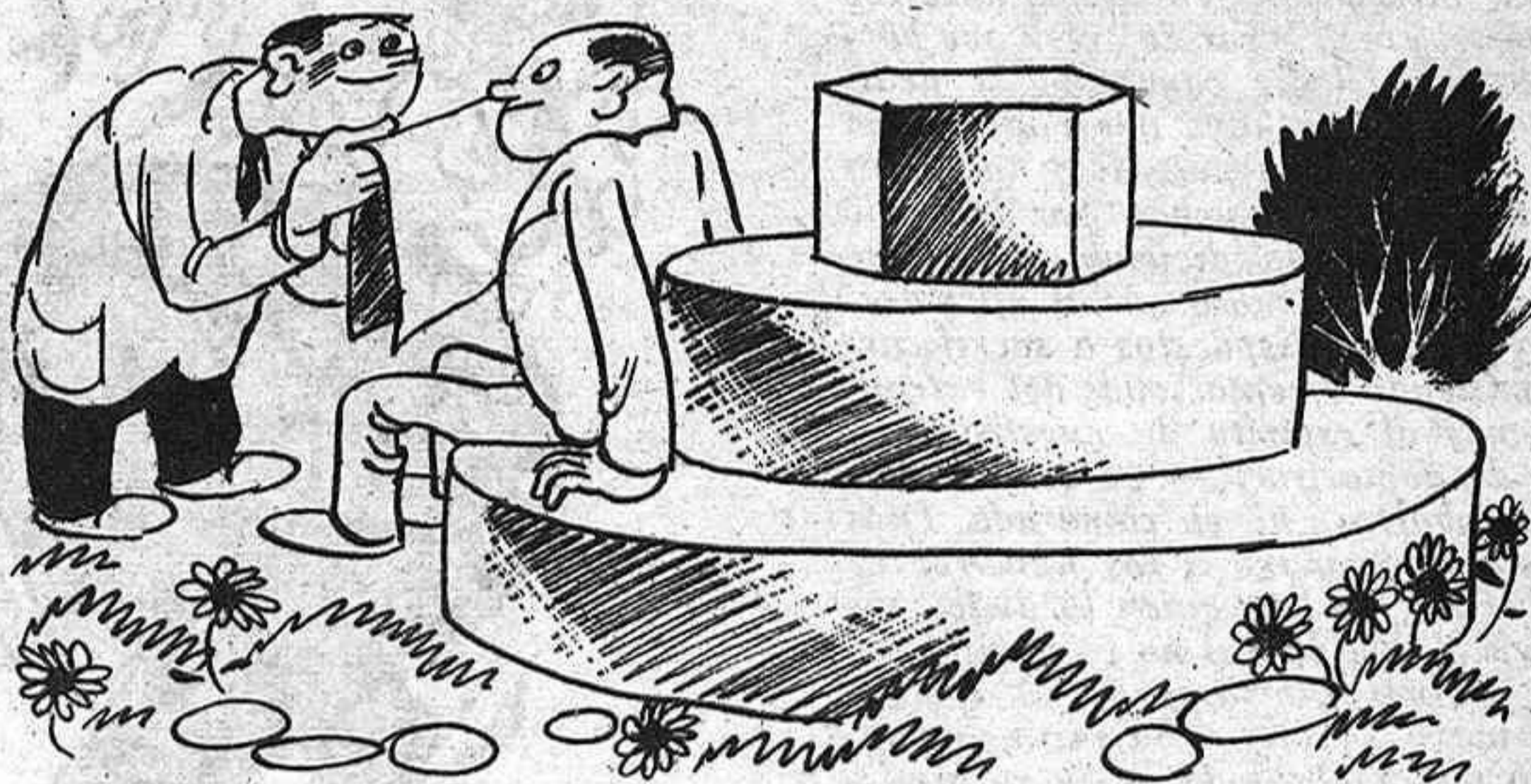
Com que encara va per a llarg, mentrestant reproduïrem unes quantes felicitacions triades per una mà innocent d'entre les veritables barricades de cartes i telegrames que hem rebut:

Telegrama:

Buenos Aires.

Compañeros de la Escuela de la Torrasa, eso es virilidad. Viva la anarquía.

Gregorio Marañón.

LES COSES MUNICIPALS

- L'Esquerra ha aprovat l'actuació dels seus dirigents.
- Els dirigents han aprovat, però l'Esquerra potser tindrà carbaça.

Carta:

«Armonia del Palomar.

Ceridos amigos de la Escuela: Salud i contrarrevolució: Sabréis como mi compañera me ha leído por no saber leer el que sus escribe el tanguito ese que sus haveis sacao del caletre.

Es estupendo y lo que hace falta son tíos como vosotros a ver si nos debuelven las cosechas.

José Martínez (del Gepci).»

Cable:

¡Ay! que me troncho!, no escribáis más tangos.

Vilches.

Carta:

Vila Boi.

Estimats esquellaires: Teniu uns daixòs com unes dallonses.

El vostre tango ha estat la primera cosa que ha fet riure la meva senyora que és vídua fa dos mesos d'ençà que va desaparèixer el meu senyor que era el seu marit per haver votat la candidatura d'Esquerres fa vuit anys.

Seguiu per aquest camí que nosaltres també anirem fent.

Agustina Lloris (raspa)

Carta:

París.

Senyors redactors de l'Esquella: Sabran com quan hom és lluny del seu deure no hi ha cosa que li vingui millor que una alegria si aquesta només val un ral.

Ni Irusta ni Fugazot ni sa mare no m'havien fet riure mai tant com el vostre tango.

Mireu si he rigut que m'ha caigut l'escradents de la boca.

Francesc Terrapobrots

Telefonema:

No se puede negar que a veces tenéis gracia.

Los amigos de Durruti.

Cop de telèfon:

Oiga! Aquí és el Comité de defensa X... les enviamos seis paquetes de «Lucky» y dos pastillas de Jabón Pentalfa porque habéis tenido un golpe que paqué.

EL G. E. P. C. I. OPERA A L'OMBRA!!

Crit d'angoixa d'un obrer conscient, encadenat en una barberia

Per una equivocació que no sabem si és voluntària, o bé involuntària, o bé les dues coses, o una altra, perquè posats a declarar hem de declarar, com molt bé saben els fraternals companys de la C. N. T., que no sabem res de res, hem rebut una carta que ens l'ha donada un desconegut a la Plaça d'Espanya com en els vells temps de la infecta burgesia, carta que, un cop oberta, no contenia, com era d'esperar, ni retalls de diari ni una pistola, sinó una veritable carta dirigida al director de «Catalunya» i que reproduïrem ací perquè l'esmentat director, el domicili del qual ignorem, se n'assabenti. Diu així:

«Comany director de «Catalunya»:

«Comany: Perquè vegis la raó que t'assisteix en la companya, aii!, companya que amb tant d'encert dirigeixes, ensems que el teu i nostre diari, des del teu i nostre diari contra aquesta plaga que se'n diu el «Gepci» i els seus agents provocadors, dels quals sóc víctima, t'escric des del wàter de la barberia situada al núm. 48 de la Ronda de Santa Tarrida del Màrmol, on he pogut convèncer els meus segrestadors que em deixessin anar, i en comptes d'anar, t'escric aquesta mentre ells munten guàrdia a la porta amb les navalles d'afaitar.

«No sé si rebràs aquesta carta, però jo procuraré fer el que pugui introduint-la en el clatell del primer client que es presenti, si mai se'n presenta cap. Si no la reps, ja m'avisaràs.

«El meu drama és una tragèdia, sbretot per un obrer conscient com jo que sempre havia propugnat de paraula i obra, per l'eliminació del burgès, i ara em veig condemnat a ésser-ho gràcies a les tenebroses intriques d'aquest «Gepci» que acabarà amb tots nosaltres i amb les collectivitzacions, si no obrem en conseqüència.

«Els fets són els següents: Sortia ja fa tres setmanes de l'oficina, a les nou i deu del matí, després d'haver firmat, perquè he estat sempre, des de l'agost del 1936, un funcionari complidor, i em dirigia cap al Paral·lel a prendre el sol, quan, en passar per la Ronda de Santa Tarrida del Màrmol i veure els companys barbers a la porta de la barberia, i sense feina, vaig pensar que potser setaria més bé que, per esperar l'hora de la sortida del despatx em fes tallar els cabells. Mai no ho hagués fet!

«Em varen rebre molt amablement, això sí, i em varen tallar els cabells molt amablement, això també, i varen cobrar també molt amablement les quatre pessetes com correspon a uns proletaris conscients que han trencat les cadenes. Però, quan ja me n'anava, em varen fer pst i jo m'ho vaig creure i em varen fer entrar a la **trastienda**, i ja està; ja m'havien segrestat.

«Amenaçant-me amb les navalles, em varen dir aleshores que ja estaven tips de no dur cadena, i que en volien tornar a portar perquè per mica que badessin el rellotge els queia a terra, i que es volien descollectivitzar clandestinament, perquè no feien ni cinc de calaix i que jo havia d'ésser el seu burgès.

«Considera, company director, l'horror d'aquesta coacció per a un obrer conscient que ja té un càrrec que dona prou, que el facin ingressar a la maleïda classe de l'opressor del proletariat.

«Els vaig dir que era de la C. N. T., i ells em varen contestar que també ho eren, però que jo m'havia de fer del «Gepci». Davant d'aquesta actitud i de l'amenaça d'avisar la policia (avisar-la ells, és clar), vaig haver de cedir, i des d'aleshores que no se sap res més de mi i ja he llegit a la «Soli» una nota que diu que si m'han assassinat, cosa que agraeixo molt perquè quasi és veritat.

«El complot he sabut que l'havia tramat un operari que era patró i que no ha sabut mai agrair que li trenquessin les cadenes i els miralls i no sé com ha sabut convèncer als altres, que es morien de gana amb les noves tarifes. El fet és que ara jo haig de pagar els setmanals i se me n'hi van tots els estalvis fets del 19 de juliol ençà.

«Però el pitjor de tot no és això encara, sinó que perquè no se sàpiga i els companys confederals es pensin que encara són lliures, cada cop que entra algú a la barberia em fan seure i m'afaiten perquè es pensin que sóc un client, i haig de pagar! I si no ve ningú, perquè serveixi d'esquer,

em fan seure i m'afaiten i em tallen una mica els cabells per no gastar-me'ls, i perquè no surti vaig sempre amb els cabells a mig tallar i de tantes vegades com m'afaiten al dia tinc la cara tan encetada que sembla un pebrot. I no em puc queixar, perquè sempre tinc la navalla a dos dits de la gola!

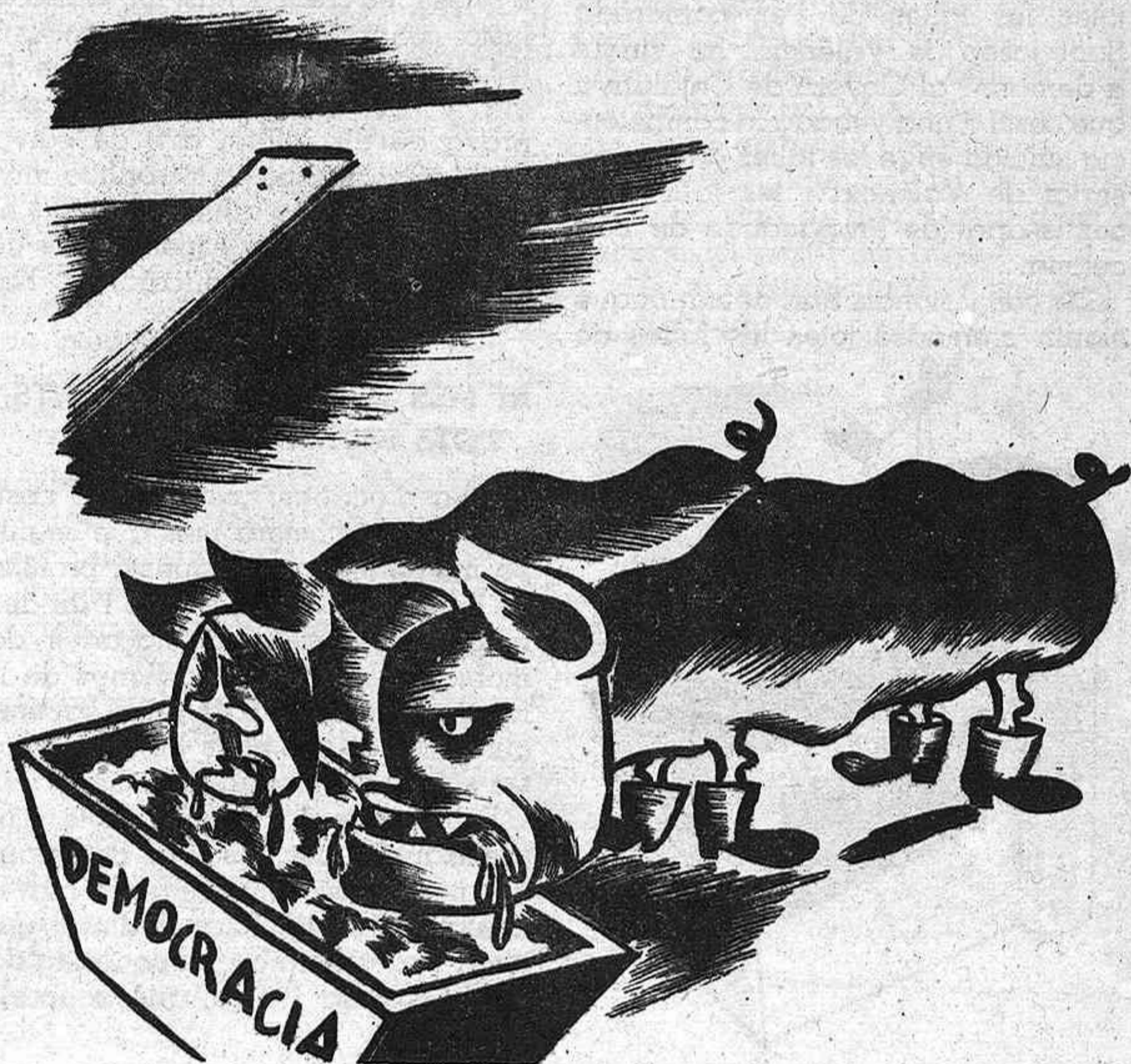
«Les llàgrimes em cauen sobre el paper quan t'escric aquesta carta, llàgrimes llibertàries i confederals d'impotència i de ràbia; però, això sí, virils i conscients. I a cada moment, «senyor Sindió (perquè em diuen senyor!), li toca a vostè». O bé: «senyor Sindió, està servit». I paga que és gata!

«Es per tot això, company director, que et llanço aquest crit d'auxili i et demano amb les llàgrimes als ulls que denunciïs des del nostre diari aquesta monstruositat que s'està cometent amb mi, que ni a Sant Elies, i que facis una violenta campanya contra el «Gepci», perquè em deixi anar abans que no s'acabi el sabó i comencin d'afaitar-me en secret.

«Saluts anàrquics i confederals.

Sindió Garriguella i Saladríguez.

(De Los de Anteyar y los de Pasado Mañana.)

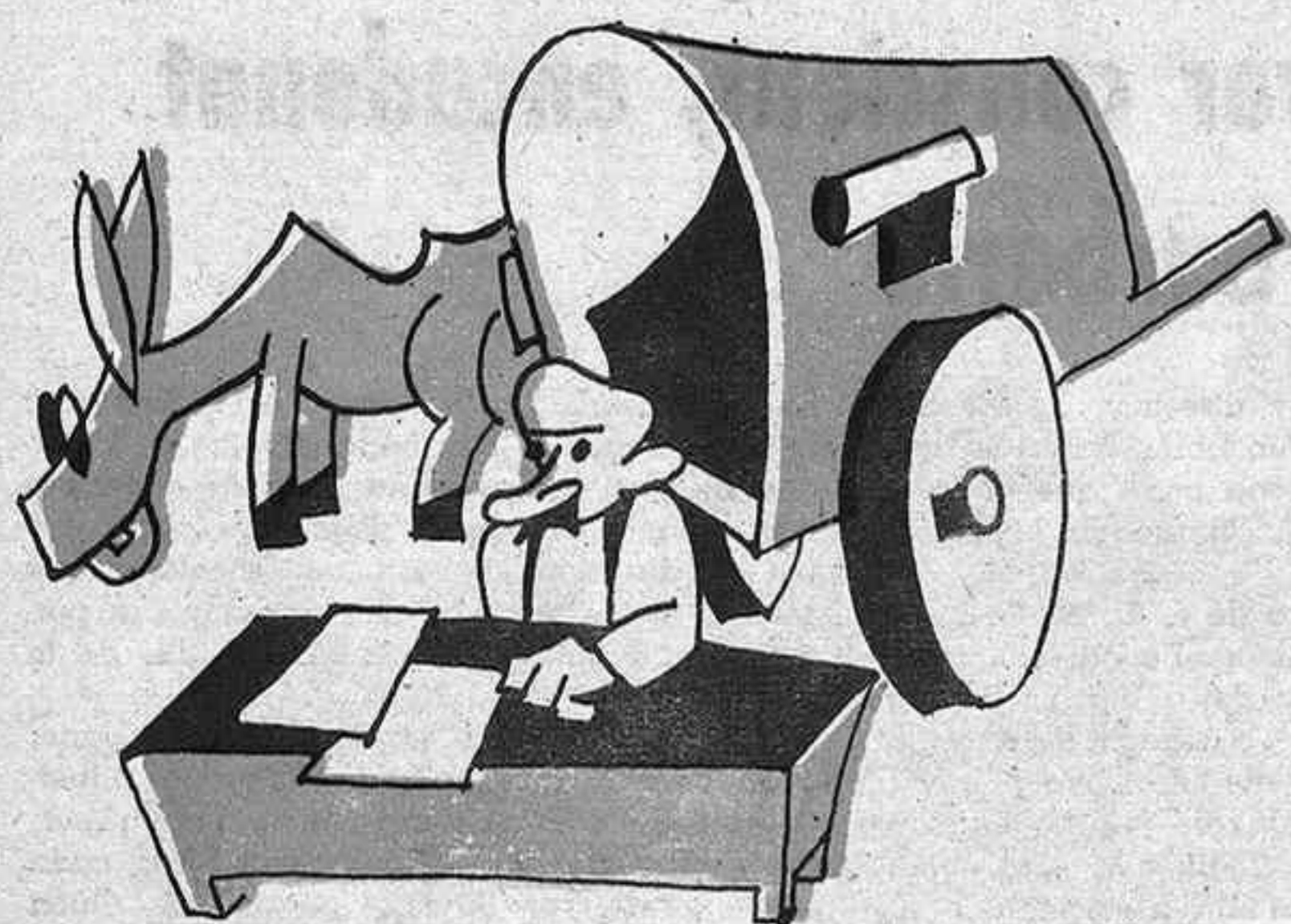

— La democràcia és mitja vida.

Una sola setmana d'ajut a Barcelona!!

CATALANS!! AJUDEU EL COMITE D'AJUT A BARCELONA

Demanem el desarmament de tots els Comissariats de Propaganda i la municipalització de l'Ajuntament Volem que es cemin les falles!

AJUT A BARCELONA

Tot arriba en aquest món i a la fi a la nostra estimada ciutat collectivitzada li ha arribat el moment de trencar les seves cadenes i de construir encara que només sigui el dia d'avui.

La iniciativa ha vingut de València com a missatgera d'una nova mutilació de les nostres llibertats autonòmiques.

El comissariat que mana més de totes les falles de l'ex camarada Sant Josep de València, ha vingut a demanar al Govern de Catalunya que cessi d'una vegada la competència suïcida entre les falles del comissariat de València i les falles del comissariat de Propaganda de Barcelona.

Els comissionats han demanat que siguin cremades totes les falles de

Barcelona com unes vulgaríssimes catedrals de poble.

Nosaltres demanem més. Nosaltres volem i exigim amb to cordial i per una sola vegada, que siguin desarmades implacablement totes les patrulles de tots els comissariats i comitès de propaganda que han atapeït les vies i les voravies de la nostra dissortada Barcelona, de monstres de cartó i de símbols de guix. Que lliurin les casernes, els uniformes i les credencials, les xapes de fusta contraplacada, les municions, les pastetes i els carnets, i que fugin a l'estranger donant una sola prova de disciplina, a fi de salvar Catalunya d'aquesta terrorífica mitologia de pastetes i il·lustrina que s'ha abraonat sobre els esperits dels pobres catalans que encara no han desaparegut.

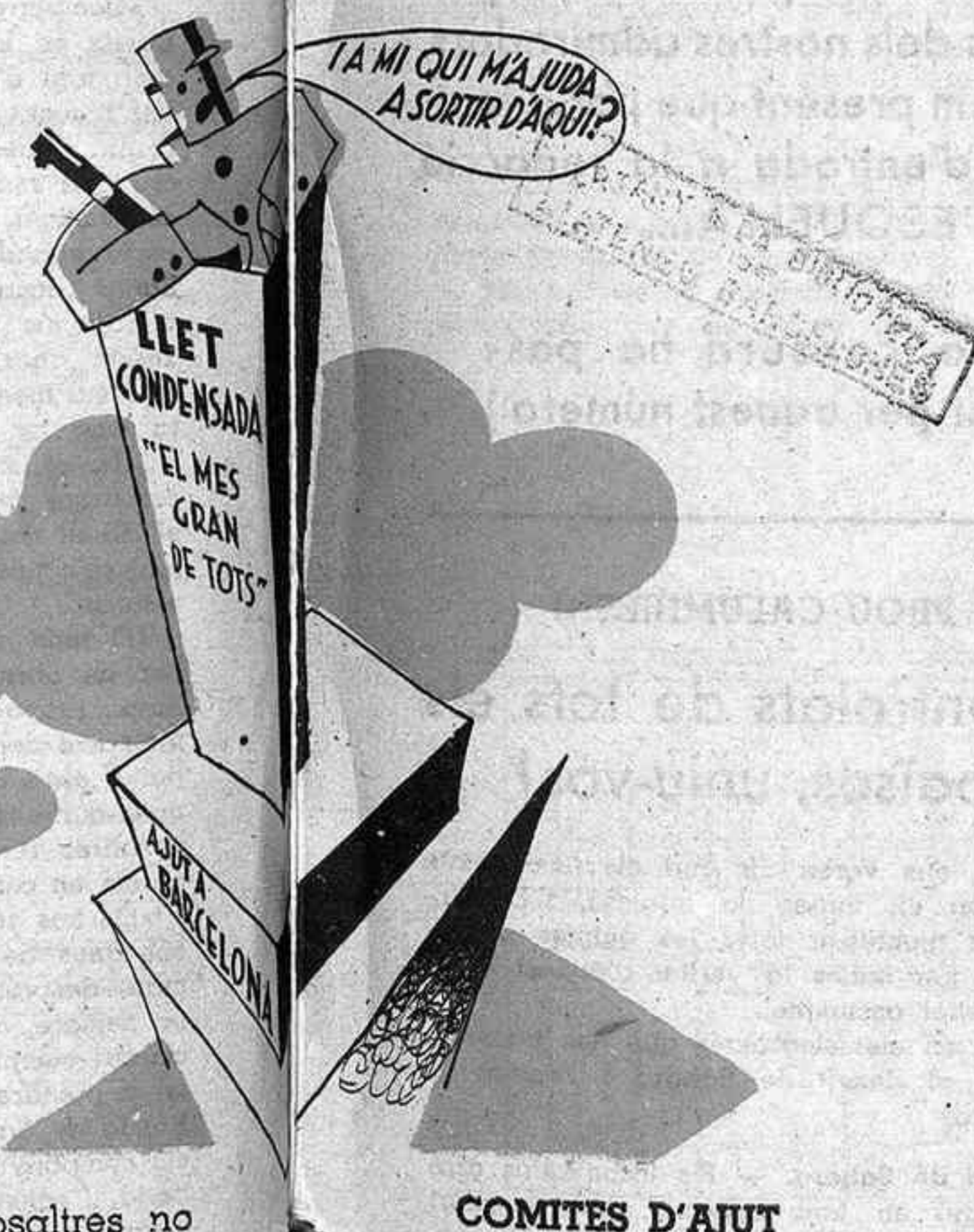
NI MES GRANS NI MES PETITS... TOTS IGUALS!

S'ha d'acabar, costi el que costi, que mai no costarà més que seguir-ho mantenint, amb aquesta profusió de competències personals i de desigualtats injustes, desplaçades del moment que vivim i indignes de la revolució que el 19 de juliol saberen guanyar les joventuts llibertàries totes soles i sense ajut de ningú.

Es ara que cal l'ajut de tots, i no precisament per a salvar Barcelona del perill llunyà, sinó per tornar-la a guanyar als enemics de dintre, que li fan una guerra de propaganda dolenta, profunda i cara, que acabaria

amb tots nosaltres si nosaltres no acabéssim amb ella.

No hi ha d'haver ni més petits de tots ni més grans de tots. Ací som tots iguals. Han de cessar les desigualtats socials, i no es pot tolerar que el més petit, contra totes les lleis naturals de la més elemental llibertat, hagi tingut i tingui encara al més gran de tots en una presó clandestina que per ésser la més clandestina de totes les presons clandestines és al bell mig de la Plaça de Catalunya.

COMITES D'AJUT

Constituiu de pressa i amb energia tants Comitès com calgui d'Ajut a Barcelona. No playeu esforços ni iniciatives incontrolades; feu tot el que se us acudi per a fomentar els comitès i sots-comitès d'Ajut a Barcelona.

Ha d'haver-hi, a més del Comitè Central que naturalment serem nosaltres un comitè a cada cantonada i a cada poble i a cada carrer, i se-

gons en quins carrers no hi fa res que n'hi hagin dos de comitès, si cal, un per als números senars i un altre per als parells.

El cas és fer olla i embolicar-ho tot, que després ja vindrà allò de què uns comitès desautoritzem als altres i de què no aparegui la farina i de què manquin matalassos i coses de més valor, si cal, perquè tot sembli com cal.

Poseu moltes emissores de ràdio i molts locutors procurant triar-los ben ases i cridaners, a fi que atabalin el vianant i que aquest es vulgui morir i faci testament i deixi tot el que li hagin deixat per als comitès d'Ajut a Barcelona.

Organitzeu setmanes d'Ajut a Barcelona i festes de mal gust, costellades i balls de ram, i a l'acabament de cada setmanada no us descuideu de cremar la «falla» ambulat de betes i fils de propaganda que tinguem més a la vora.

D'això en direm la «cremà» de les falles, i un cop neta la ciutat d'arquitectura barroca i de barraques de mal gust, la municipalització de l'Ajuntament ens serà donada de franc i com a premi al nostre esforç.

Amb això, si ho feu amb decisió i energia, fareu veure que doneu satisfacció a València, però ajudareu eficaçment Barcelona, la nostra estimada ciutat collectivitzada que a la fi ha trobat el moment del seu propi ajut que bona falta li fa.

Catalans! Visca Catalunya! Visca l'Ajut a Barcelona! Visca el desarmament de tots els Comissariats de

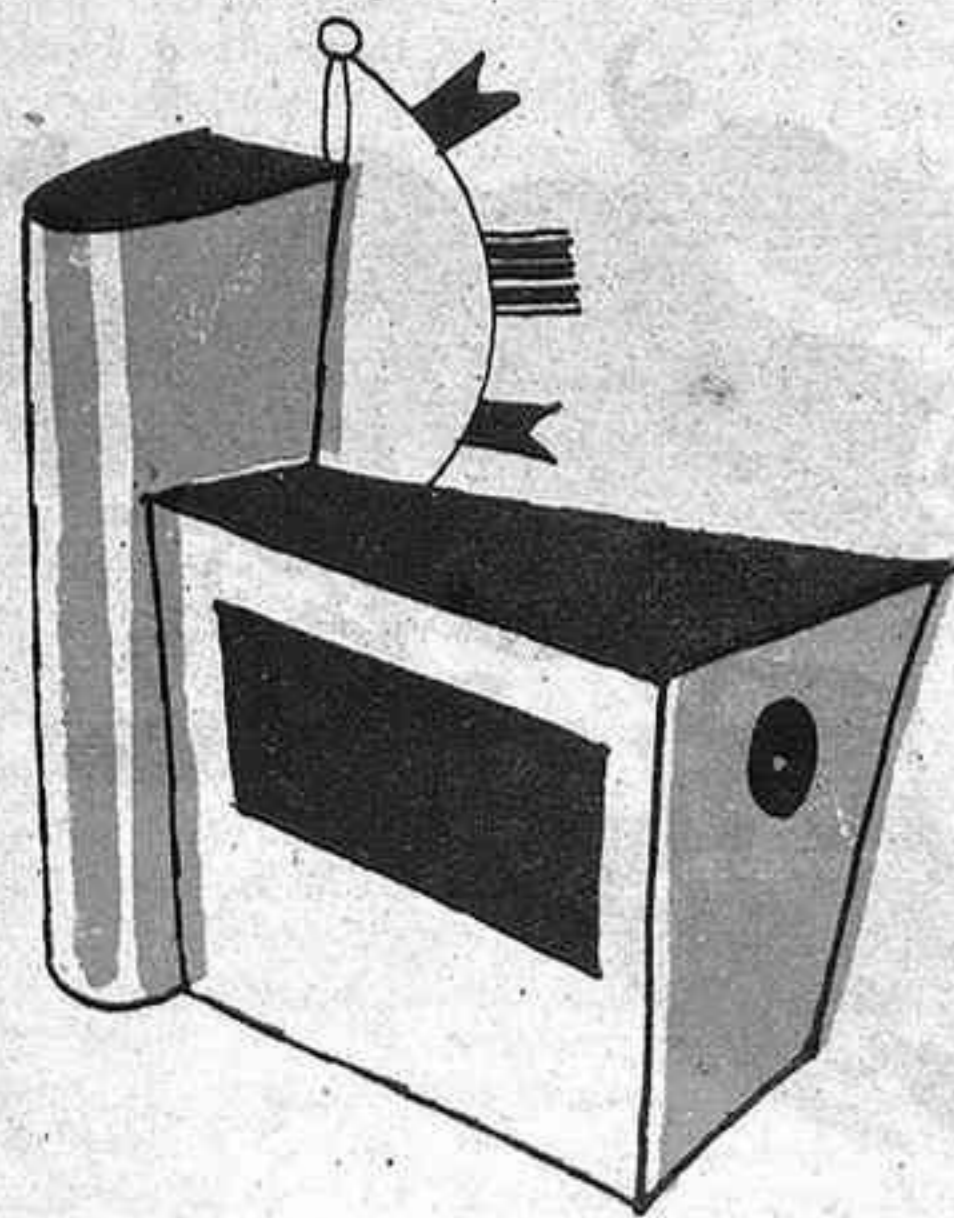
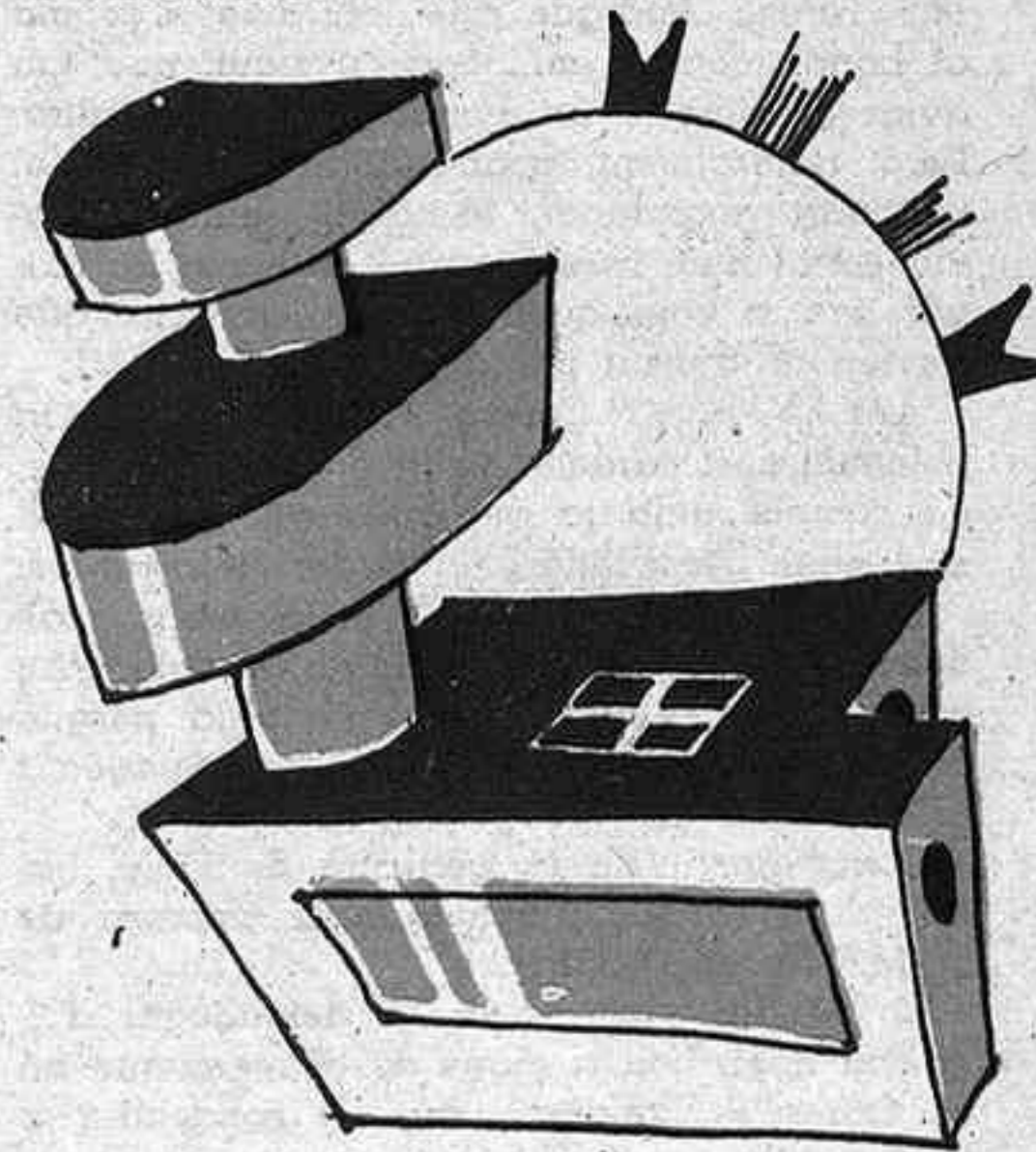
Propaganda del món! Visca la municipalització de l'Ajuntament! Cremeu les falles i no ens deixeu els bunyols! Visquen els sots-comitès d'ajut dels comitès d'ajut al Comitè Central d'Ajut a Barcelona! Visca la Pepa, catalans!

PEL COMITE CENTRAL, EL COMITE CENTRAL

Catalans! no us alarmeu. Ara us dirigrà uns mots amb veu emocionada el president del Comitè Central Pro Ajut a Barcelona, que es troba casualment de visita als estudis de la nostra emissora clandestina.

Si sentiu algun gall no us alarmeu tampoc, que és d'un corral d'ací al costat del nostre micròfon.

Quan passi el perill se us avisarà a domicili.

—I la cansalada també s'ha apujat?
—No, senyora, no. Encara la venem a tant la terça.

Hores de rebre

Els nostres lectors ja s'hauran assabentat per les notes publicades a la gran premsa del país, de la visita que uns senyors amb arma llarga van fer a la redacció de L'ESQUELLA. A desgrat de no haver-nos estat anunciada aquesta grata visita, encara fórem a temps de fer els honors deguts als visitants, que quedaren molt satisfets de la nostra sala de rebre.

Per evitar possibles perplexitats dels nostres admiradors, els fem present que per a tenir dret d'entrada a la redacció de L'ESQUELLA....

(La censura ha passat per aquest número)

Els grans espectacles públics

CINEMA

«Cantad, pecadores»

Nosaltres, la veritat, estàvem impacients per saber com canten els pecadors. I ens han defraudat.

Primer: perquè els pecadors no canten.

Segon: perquè qui canta és una pecadora que ho fa bastant malament.

Tots els pecadors i els seus còmplices cometem llurs pecats embarcats; igual que el doctor Martí i Bàñez que, en això de «La Reforma Eugènica de l'Avortament», reconeix que està embarcat.

La pecadora que canta és una mena de M.ª Teresa Andrade que tan aviat s'estima al bandit com al milionari; o sigui, que tan aviat s'estima a un bandit com a un altre. Però, naturalment, acaba anant-se'n amb el milionari, abandonant el bandit quan ja s'havia servit d'ell i quan el pobre home ha caigut ferit a conseqüència d'un «putsch» que havien organitzat per cometre un robatori.

Ara bé; la M.ª Teresa Andrade, que en la pel·lícula surt caracteritzada de Leyla Hyams, no compta amb la venjança del bandit, el seu aliat per prendre el poder dels diners.

I aquesta imprevisió li dona molts maldecaps perquè el bandit mata el milionari, encara que a ella no vol matar-la perquè el té suggestionat per la seva demagògia amorosa.

L'acabament de la pel·lícula és lògic dintre de la conducta demagògica amorosa de la M.ª Teresa Andrade.

El bandit, víctima de la demagògia d'aquesta noia, cau a mans del Govern que no és Obrer i Camperol, que el condemna a mort, i ella es queda amb els diners.

Però, això sí, la M.ª Teresa Andrade li dedica al bandit una cançó d'amor i gratitud pel bé que l'ha servida.

Fins que trobi més bandits de bona fe.

TEATRE

Al Poliorama

«El vell Albrit»

d'Agustí Collado, traduït al castellà per Galdós amb el títol de «El Abuelo».

Cinc actes, dues menys de les que va guanyar Lerroux, que fou una altra mena d'Abuelo, les set darreres vegades que fou diputat o més ben dit la darrera vegada que sortí diputat set vegades repetides.

Això fou abans que vingués expressament a Barcelona a la famosa diada d'Enric Borràs durant aquell mai prou oblidat bienni del mateix color de les ales dels avions feixistes.

Però qui pensa ara amb això!

Ara tot ha canviat i el vell Albrit, aprofitant l'empenta de la contrarevolució, se'n presenta com un vell militant del Gepci i es passa els cinc actes, que és com si diguéssim tota la nit, parlant de Déu i de l'honor i dels «plebeyos» i sospitant que de les dues nétes que té n'hi ha una d'espúria que ell creu que pugui ésser néta del «caudillo», o sigui filla de la dcna del «Milianu» i de Déu sap quin contrabandista de Mallorca.

La veritat només la sap en Josep Pla, però en Josep Pla és a Sant Sebastià, i el vell Albrit, que no és altre que el germà de Jaume Borràs, crida i grinyola a la porta de missa tot fent mèrits perquè el passegin.

Galdós fou molt aplaudit pels tres espectadors que havien entrat pagant.

Qui ho diu que el Comitè Econòmic del Teatre no veïlla pels interessos espirituals d'aquest art? Que no significa res la presentació de «La boda del senyor Bringas o si te casas la pringas»?

PROU CALUMNIES!!!

Incontrolats de tots els països, uniu-vos!

Quan ens varen dir que els incontrolats passaven en massa la frontera, L'ESQUELLA va mobilitzar totes les quintes de redactors per saber la veritat d'aquest sinistre i tèrbol assumpte.

Heus ací els telegrams que ens trameten l'enviat al desert de Sahara i l'enviat al Pol Nord:

Desert de Sahara. — Els incontrolats arribats aquí en tanc especial, han instal·lat fàbriques collectivitzades de «mantecados» gelats, demostrant així la seva ajuda al poble antifeixista d'aquest desert.

Pol Nord. — Incontrolats arribats de Barcelona en carro blindat, lliurats a una laboriositat corpredora, han instal·lat aquí una xarxa de calefacció central que està fent la felicitat d'aquestes frígides i populosos regions.

Una darrera informació ens assegura que els incontrolats del Sahara i del Pol Nord han fet una crida a tots els incontrolats del món per tal d'anar a unes eleccions sota la consigna majoritària de «a por los trescientos».

Es dona per descomptat el triomf del Govern Obrer i Camperol al desert de Sahara i al Pol Nord.

SI NO ENS AFANYEM, NO HI SEREM A TEMPS

La C. N. T. (Companyia Nacional de Tramvies) només recapta unes 29,736,000 pessetes per any

"L'ESQUELLA" OBRE UNA SUBSCRIPCIO PER A SOCORRER LA SOFERTA COMPANYIA

Sempre ens havien dit que el negoci dels tramvies era un mal negoci, però mai no hauriem dit que ho fos tant (de dolent). Tot-hom sap que el marquès de Foronda només feia que enterrar-hi diners i així i tot sovint s'hi agafava els dits. I això que el marquès pagava sempre els accionistes, que sempre és un descans.

Doncs ara imagineu-vos la pobra C. N. T. (Companyia Nacional de Tramvies), que no paga els accionistes ni gairebé res, si se n'ha de veure d'atrapada! S'aguanta per casualitat, a còpia d'altruisme i d'esperit de sacrifici.

I encara hi ha «canalles» (pitjor que això, feixistes!) que posen en entredit les immaculades intencions de la Companyia, la qual no tan sols no ha rebaixat el preu dels trajectes, sinó que els manté heroicament al

mateix nivell de quan el marquès de Foronda s'hi arruinava.

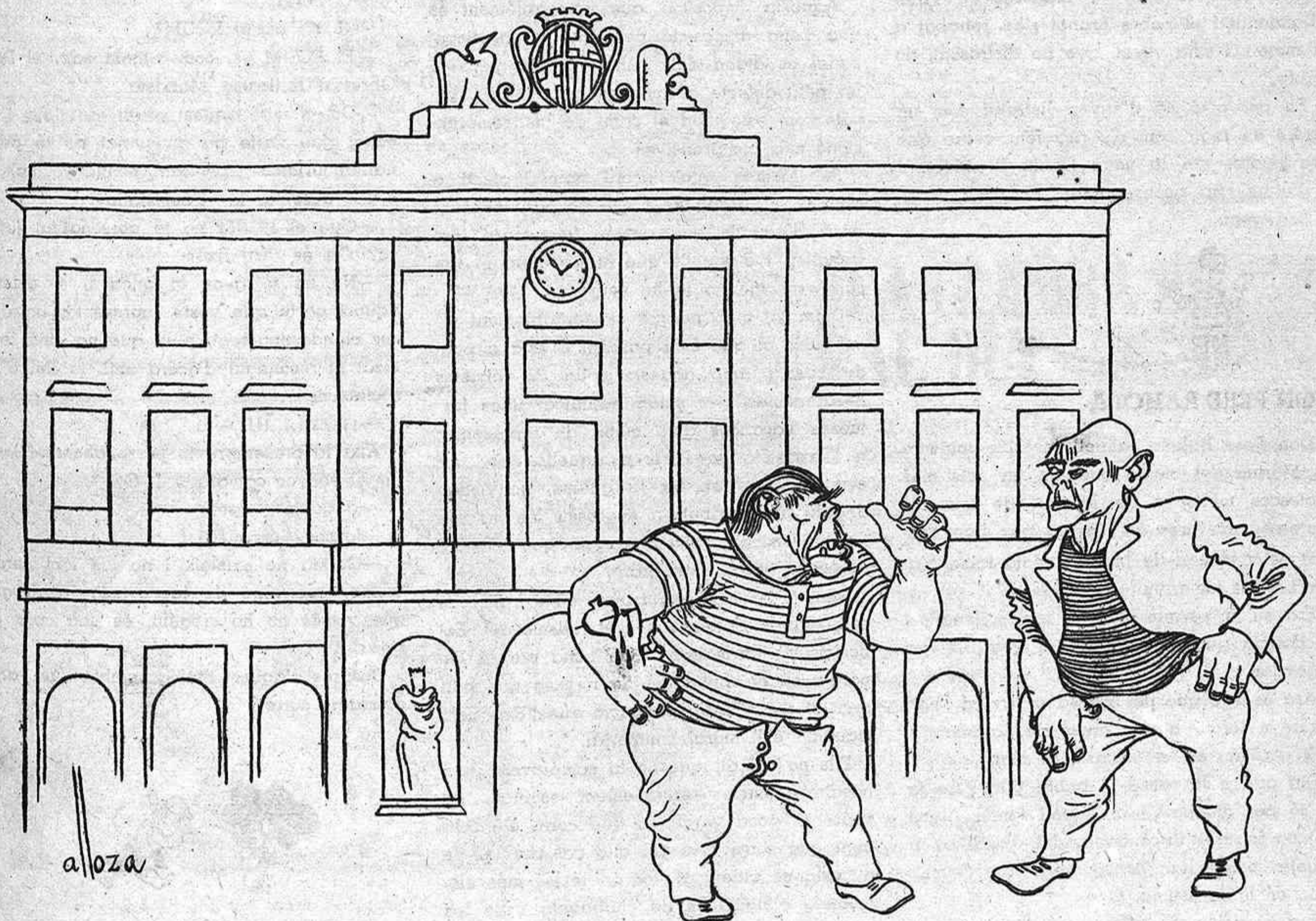
Les notes lliurades a la premsa i els cartells fets enganxar al carrer per l'esmentada Companyia ens han evidenciat brutalment l'estat de gran depauperació dels tramvies, que marca un S. O. S. carregat d'angoixa al cor de cada ciutadà.

Però allí on l'evidència pren caràcter de tragèdia, és en la nota feta pública de la recaptació del dia 15 d'agost del 1937. Aquest dia, com ja és sabut, la Companyia dedicà l'import de la venda de bitllets a benefici de les Milícies Antifeixistes i recollí 82.600 pessetes. No us diu res aquesta penosa xifra? Prenent-la com a promedi de recaptació diària, ens trobem que, multiplicada per trenta dies, ens dona un ingrés brut mensual de 2.478.000 miserables pessetes, i aquestes, multiplicades per dotze mesos, acu-

sen una recaptació anual de 29.736.000 pessetes. Increïble! Però és possible —preguntarà el lector— que la Companyia hagi aguantat deu mesos en aquestes tristes condicions? Sí, és possible —responem nosaltres—. I no tan sols això, sinó que encara ha ajudat amb diners la Collectivitat de suro de Santa Perpètua dels Nassets, la fàbrica d'esponges socialitzades de Castellet de Besora, la Collectivitat de l'espàrrec de Floretes del Penedès i moltes altres, els noms de les quals sentim no recordar.

Però ara la Companyia ja no pot dir fava, i subsisteix per un prodigi de voluntat. L'ESQUELLA, enamorada de les coses mostrades, obre una subscripció i fa una crida a la consciència ciutadana, per veure si amb l'ajut de tots, la Companyia Nacional de Tramvies (C. N. T.) pot tornar a dir fava ben aviat.

Contribuiu-hi, catalans!

— Què, el col·lectivitzem ?

ESQUELLOTS

EL POBRE MANUEL BRUNET

Ha estat vist quan baixava del tren a Perpinyà el pobre Brunet, aquest que feia els editorials de la Veu del senyor Cambó després d'haver fet els estudis necessaris al Seminari de Vic.

Hom diu que el pobre Brunet anava disfressat de pobre, la qual cosa dóna a entendre a desgrat seu que el pobre Brunet no anava disfressat.

Brunet era prou pobre per fer veure que ho era sense necessitat de disfresses.

La feineda hauria estat disfressar-lo de ric aquest pobre pobre que només havia sabut vendre's als rics per a mantenir a cops de ploma les distàncies diferencials entre els rics i els pobres.

Ara els rics que el malpagaven l'han abandonat i el pobre Brunet s'ha retrobat a si mateix i s'ha vestit, que no disfressat, de pobre.

Ell per això ha d'haver disfrutat com un lladre en fugir com els rics fent veure que era pobre; era la seva il·lusió predilecta i a l'últim l'ha aconseguida.

Bon vent.

DON PERE RAHOLA

Don Pere Rahola, aquell inefable ministre de Marina del bienni que fou un dels més grotescos ministres de Marina de tots els grotescos ministres de Marina que han desfilar pel ministeri de Marina, tenia fama d'a dormir-se a tot arreu.

Era solter perquè, segons males llengües, es dormia quan festejava i la sogra el va espavilar.

Ara es veu que per massa espavilat l'han portat a dormir a una presó de Salamanca.

Si això no és fer carrera, ni mai.

Diu que a la presó el pobre don Pere ja no té per distreure's ni aquell famós bigoti que va captar-li la confiança del «caudillo» ni aquella perilla tan escadussera que Cambó tenia en tanta estima.

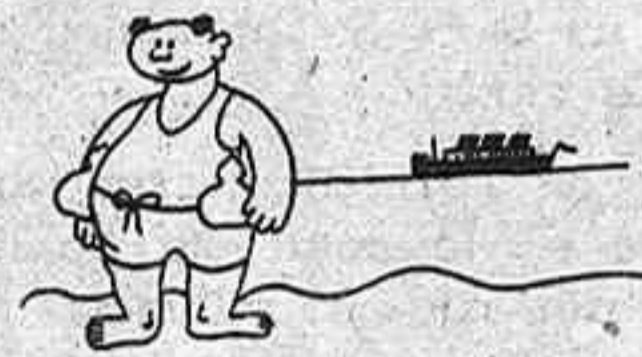
Ara el pobre don Pere, mentre espera al seu líder, que no trigarà gaire a venir a la matèixa presó, es passa el temps fent becai-

nes i desfullant borilles de caliquenyo tot preguntant al destí versàtil:

—¿República, Monarquia, Salamanca, Burgos, Berlín, Roma, Lisboa?

De tant en tant el desperta sobtadament el rumiar d'un ratolí i don Pere, pensant-se entre les boires de la son que encara és diputat de la Lliga, exclama amb veu campanuda i tal...:

—¡¡Salamanca, Salamanca, de tu inmenso poderío ya no queda nada...!!

EL TURISME I LES VACANCES

Són moltes les organitzacions sindicals que amb una clara visió del moment que vivim els que encara no hem desaparegut, han acordat suprimir les vacances per a tots aquells que treballen per a la guerra.

Aquesta disposició, que innegablement és una bona disposició dels que l'han disposada, és digna dels millors elogis, però té un petit defecte que no es pot corregir, posats com estem en el camí de les comprensions més comprensives.

Es llàstima que l'acord només afecti a aquells que treballen i que no parli gens ni mica d'aquells que només fan veure que treballen i d'aquells que ni treballen ni tan sols s'amoïnen a fer-ho veure.

Diem tot això perquè és veritablement escandalós el que està passant o està a punt de passar amb aquesta colla de feixistes desaprensius que s'han adjudicat unes fastuoses vacances amb motiu de representar a l'Exposició de París a aquells que, per estar ocupats en fer la guerra, no poden anar-hi ni contribuir a engrossir les masses de turistes que tota exposició que s'estimi necessita per a anar tirant.

Mai no haurien pogut pensar els francesos ni nosaltres mateixos que el turisme de l'Exposició de París trobés tan bona part a Espanya en el contingent de turistes que han pres al seu càrrec l'obligació que l'Exposició sigui un èxit moral i material.

Els no cal dir que no hi comptaven, però nosaltres estem veritablement esverats de veure la poca vergonya que corre entre la gent que corre més del que cal per tal de no estar-se quieta al lloc on té les més elementals obligacions de ciutadania i de les altres.

Voldríem sincerament no haver d'ésser més sincers.

EL P. O. U. M. ES UN FANTASMA

Sobre la malaguanyada «Querellada» del POUM encara no s'ha dit tot, ni cal potser que es digui, però hi ha quelcom que sabem i que rebenariem si no ho diguéssim.

Es quelcom que comprovaria si no fos que ja ho sap tothom que el POUM és un fantasma i un fantasma de la pitjor mena, o sigui d'aquells fantasmes que en diuen «fantasmas vanos».

La «Querellada» del POUM contra el nostre col·lega «Treball» la va anar a portar, diguem-ne personalment, un tal J. G. davant del Fiscal.

El fiscal, abans d'admetre-la, va demanar al recader:

—Qui és oficialment que es querella?

—El POUM.

—¿I qui és, el POUM?

—El POUM és, com tothom sap, el Partit Obrer d'Unificació Marxista.

—Doncs miri, aquest partit tan llarg i tan estret que vostè ha anomenat no té personalitat jurídica i, per tant, sentint-ho molt, no li puc acceptar la «Querellada».

—Que el POUM no té personalitat jurídica? On és vist això?

—No en té gens ni mica i, si existeix aquest partit que vostè representa, ha d'ésser clandestinament, puix que no està legalitzat ni reconegut d'acord amb la llei d'Associacions.

—¡¡¡.....!!!

Així la presentaré jo personalment (?), va dir el senyor camarada J. G.

—¿I qui és, vostè?

—Jo sóc Gorkin!!!!!!

—Gorkin no existeix i no em faci perdre temps, que això de la justícia, a desgrat que vostès no ho creguin, és una cosa seriosa.

Després d'aquest diàleg sembla que varen deixar-ho córrer.

La Rambla

Edició del vespre

Val més plorar un milionari que riure's d'un perdulari

Portantveu del Partit Socialista Unificat de Catalunya (Internacional Comunista)
 BARCELONA, DIJOUS, 10 DE JUNY DEL 1937 — ANY VIII, NUM. 754 — RED. I ADM.: RBLA, CANALETES, 13. TEL. 14757 — IMPREMTA: BOT, 21 TEL. 13000 — PREU: 15 CTS.

SI VOLS MAL AL TEU VEI, DIGA-LI QUE ES CARLI

la Península es depura intensament el front dels altres

Abús d'autoritat

El veí de la Sagrera Ros-send Maneres i Punyefla, de 31 anys, casat, va descobrir le dissabte darrer una mina de ferro, mentre cavava l'hort de casa seva.

L'alegria del Rossend en veure aquell tresor que se li oferia espontàniament fou indescriptible. Va cridar la seva dona i li digué:

—Ja ho veus, Pauleta, quina sort! Ara sí que et podré comptar la bicicleta.

Mentre el feliç matrimoni celebrava la seva sort, refrescant amb una colla de veïns, va presentar-se el carro blindat i s'endugué la mina al camp de la Bóta.

Responent a les protestes del Rossend, el tècnic que menava el carro digué que vollen la mina per retratar-ne un trosset on hi havia unes lletres que deien. "Made in Germany". La fotografia havia d'anar destinada al Comissariat de Propaganda.

No podrien ésser evitats aquests abusos que perjudiquen els modestos menestrals? Si els evitàvem, la Revolució no en sofriria gens i nosaltres tampoc.

No en parlem més

El Sindicat Unic del Ram del transport ens ha convidat a fer una visita al taller on fabriquen els tramvies Anarquistes Ibèrics.

Però nosaltres no hi volem anar, perquè a vegades aquestes coses comencen amb una visita i acaben amb un passeig.

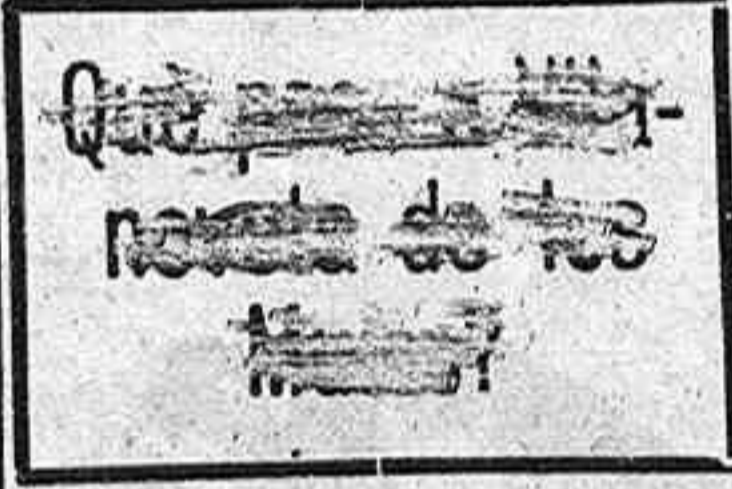
Si volen, que ens vinguin a veure ells, que per nosaltres cada dia és dia de rebre. I els ensenyarem el taller on embalsamen els tramvaires de la U. G. T., que també els agradarà molt.

I ara que parlem de tramvies: per què no surten els taxis de la U. G. T.? Ja els ho direm nosaltres: és perquè el pa de la veïna no els serveix de gasolina.

En aquestes condicions el diàleg, més que un diàleg és un monòleg i a nosaltres no ens ha agradat mai anar parlant tots sols pels carrers. No en parlem més, doncs.

J. M. DE SEGARRA ES REPENSA

Punkerke. — Notícies inexplicablement arribades a aquesta capital, asseguren que el conegut apòstata a la inversa senyor Josep Maria de Segarra es penedeix d'haver-se casat per l'església i que el seu desig hauria estat casar-se per la catedral.

[Faded, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

La frontera encara està foradada

Les personalitats del nou de l'antic règim continuen passant i tornant a passar la frontera que és un gust.

Els duaners estan desesperats i diu que els prohoms se'ls escorren dels dits que ni tan sols donen l'abast a llucar-los de cua d'ull. Un redactor nostre, del qual no volem dir el nom per més senyes, ens ha facilitat la llista següent, d'eminències recentment traspassades (a l'altra banda de la frontera):

El Prior del convent de Sant Elies, disfressat amb unes patilles de control i duent un maletí amb diners i espècies.

L'ex-comte d'Orgaz, que s'emportava un quadre representant l'enterrament del Greco.

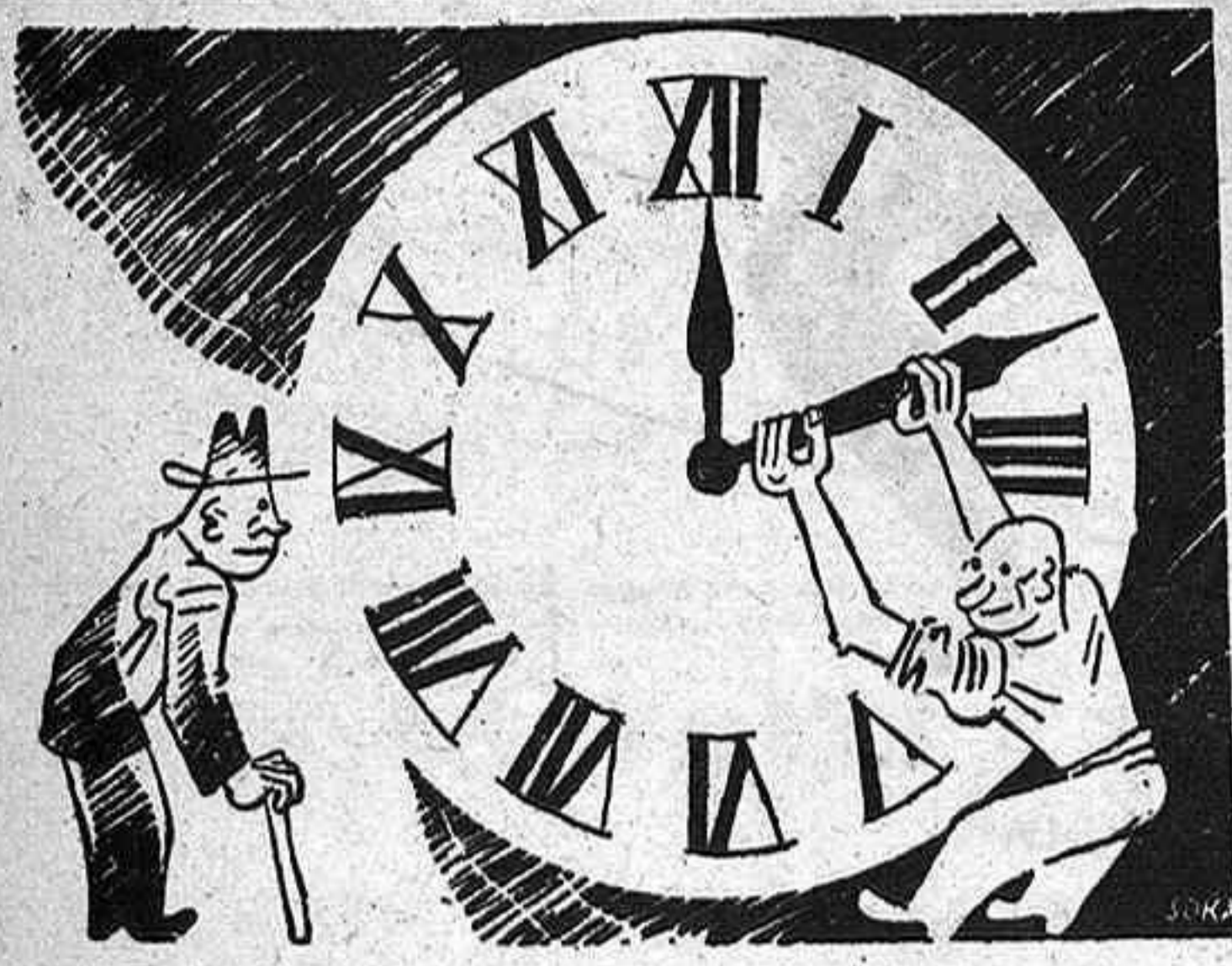
L'eminent dramaturg Ignasi Isgleas, que anava a París a fer veure que sopava amb en Comorera.

Una monja amb dos matons i un paraigua de brillants del tresor de la Mare de Déu Ajudeu-nos.

El senyor Manuel Brunet, emportant-se'n una gana que esgarrifava.

La senyora d'un camarada que no és veritat que hagués estat de la Lliga i que no és veritat que faci publicitat de cases faccioses. La senyora duia el maletí de sempre. I així successivament.

L'HORA TONTA

—Veieu? Ara són tres quarts de quinze, però va una mica avançat.

LA GUERRA AL DIA

FRONTS DE GUERRA

A Don Quinito del Peral s'han passat als nostres rengles dos homes i un petit calligraf amb armament.

L'enemic pressiona pel flanc dret, amenaçant el cinturó que ens protegeix l'esquena i ens guarda les formes. En un furios contraatac hem pres tres ullets i hem assegurat el cinturó.

Sobre Cardenillo de la Higüela ha tingut lloc un emocionant combat aeri, que han guanyat els vermells per 6 victòries a 4 i dues toques d'espalles.

Obres de fortificació per "Derribos Balagué" a La Cerda de Doña Luz, on han estat assegurades higièniques i confortables posicions.

Als altres fronts sense novetat, excepte a Piquitos Blancos, on un tinent de Sanitat ha capturat a l'enemic dos destructors.

INFORMACIO ESTRANGERA

La contra revolució de l'altra banda

Batona, 20. — Sembla que la mort de Mola no ha estat casual ni molt menys ocasionada per la boira.

En aquest cas, segons els tècnics, no hi ha hagut més boira que la boira política que esbandeix Franco des de l'altra banda, enfeinat a construir des de Salamanca la contrarevolució facciosa.

A Mola l'han tocat de l'ala els que facin veure que col·laboraven amb ell.

Li varen posar, segons diuen, una bomba amb màquina de rell tge a l'ala de l'avió que ell havia destinat a no matar criatures i tenia per al seu ús personal.

Sembla que, amb motiu d'això, comença a parlar-se d'unitat al camp rebel i ha estat ordenada la recollida d'armes.

La Conferència Quadripartita

Londres, 21. — Sembla que la conferència oficiosa dels quatre ambaixadors que es reuní secretament a Londres per a acordar el bombardeig d'Almeria s'ha reunit ara oficialment per a premiar com cal el sacrifici que varen fer els bombardejadors que la bombardejaren.

Aquesta vegada la conferència dels quatre ambaixadors de la metralla ha fet públics els seus acords que consisteixen a assenyalar les zones de seguretat on podran acollir-se els vaixells intervencionistes que fan el Control de la no intervenció per a no ésser metrallats pels bolxevics.

No es va parlar, segons sembla, de cap zona de seguretat per als ciutadans de les poblacions civils, les vides dels quals sembla que de moment no interessin gaire.

El Rei de Burgos

Viena, 35. — El conegut separatista català Antoni Golcochea i Coscolluela ha arribat per a engatussar el príncep Oto, fill de l'emperadriu Zita, per tal que accepti la corona facciosa de Burgos on serà aviat restaurada la monarquia.

Sembla que l'Oto, si accepta, regnarà a Burgos amb el nom de Fritz XIV, que és de pura toponímia ibèrica en les actuals circumstàncies.

DE PORC I D'IMPE- RIALISTA SE N'HA DE VENIR DE MENA

Roma, 22. — La premsa italiana amb una unanimitat que trenca el cor ha girat veles i s'ha abraonat a donar peixet a la tradició imperialista britànica que ara sembla que ha de salvar el món i molt especialment els imperialismes de via estreta i camisa bruta que estan metrallant el món per tal de salvar-lo.

Hom dedueix aquestes deduccions de la gran comprensió estimulante que han palesat les grans democràcies davant del fet consumat del bombardeig d'Almeria pels vaixells alemanys.

ELS QUE SE'N VAN A ORRIS

Orris, 23. — Han arribat disfressats de monja tres coneguts capitalistes barcelonins fugitius que portaven a sota de l'hàbit sengles vestits de vellut i que han declarat que fins fa uns dies havien tingut tanc propi i «un cotorro con piso encerado» a la dreta de l'eixampla.

Han estat molt ben rebuts per la colònia espanyola, que és feixista, i per la banca privada.

DON JUAN PATRULLA

Llamé a Gobernación
y no me oyó,
y ya que sus puertas me cierra
de mis «tiros» en la tierra.
responda lsgleas. Yo nol

Senyora:

RECORDI MENSUALMENT

PERLES "FEMI"

SEMPRE BENEFICIOSES PER A LA SALUT

VENDA A LES FARMÀCIES

MIL PESSETES

al qui presenti
CAPSULES DE
SANDALO mi-
llors que les del
Doctor PIZA, de
Barcelona, i que
curin més aviat
totes les malal-
ties urinàries.

QUARANTA CINQ ANYS D'EXIT CREIXENT

Premiades amb Medalles d'or en tantes Ex-
posicions com s'ha presentat. Uniques apro-
vades i recomanades per les Reials Acadèmies
de Barcelona, Mallorca i diverses corpora-
cions científiques, reconeguent-li avantatges
sobre tots els seus similars.

FARMACIA DEL PI - Plaça del Pi, 6. Barcelona
i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica
Preu 6'50 pessetes

LA UNICA

PALAU DE LA GOMA

Espalter, 9

TELEF. 17738

(junt Sant Pau)

Gomes seda 4 anys durada

Pólvors mata-cabres «42» i líquid AIGUA
DEL PASTOR, infal·libles
R. I. P. a la primera vegada

SERVEI PERMANENT DE LAVATGES PREVENTIUS QUE EVITEN TOT CONTAGI

CLINICA DE VIES URINÀRIES
Obert dia i nit - Preus econòmics

CLINICA GALLEGO

Nou de la Rambla, 12

Director: J. RIU

Consulta, de 11 a 1 i 5 a 9

Festius, 10 a 1

VIES URINÀRIES
PELL - SIFILIS
MATRIU
DEFECTES SEXUALS
IMPOTENCIA

Anàlisis clínics:
sang, orina, etc.

Frontó Novetats

TOTS ELS DIES GRANDIOSOS PARTITS TARDA I NIT

ELS MILLORS PILOTARIS
ESPECIALITATS : PUNTA I PALA

DETALLS PER PROGRAMES

Frontó Txiki - Aial

Plaça Bonsuccès, 1

GRANS PARTITS A RAQUETA
PER LES MILLORS JUGADORES
DE LA ESPECIALITAT

RADIO SATURNO

Empresa
Col·lectivitzada

COLONIAL EMERSON

Fabricació
nacional
de

RECEPTORS
MARCA

SATURNO

Reparacions
Peces muntatje

Rambla
Jaume Compte 2

Barcelona

80 ANYS I SENSE XACRES

Ha combatut el seu artrisme, causa
de l'arterioesclerosi, amb el CERE-
BRINO MANDRI que dissol l'àcid
úric de la sang combatent així el
dolor reuma. Cura els dolors nervio-
sos, migranyes, neuràlgies (facials,
intercostals, lumbago, ciàtica, etc.),
el dolor reumàtic articular (agut i

crònic). • Les senyores
saben que CEREBRINO
MANDRI les preserva de
llurs molèsties.

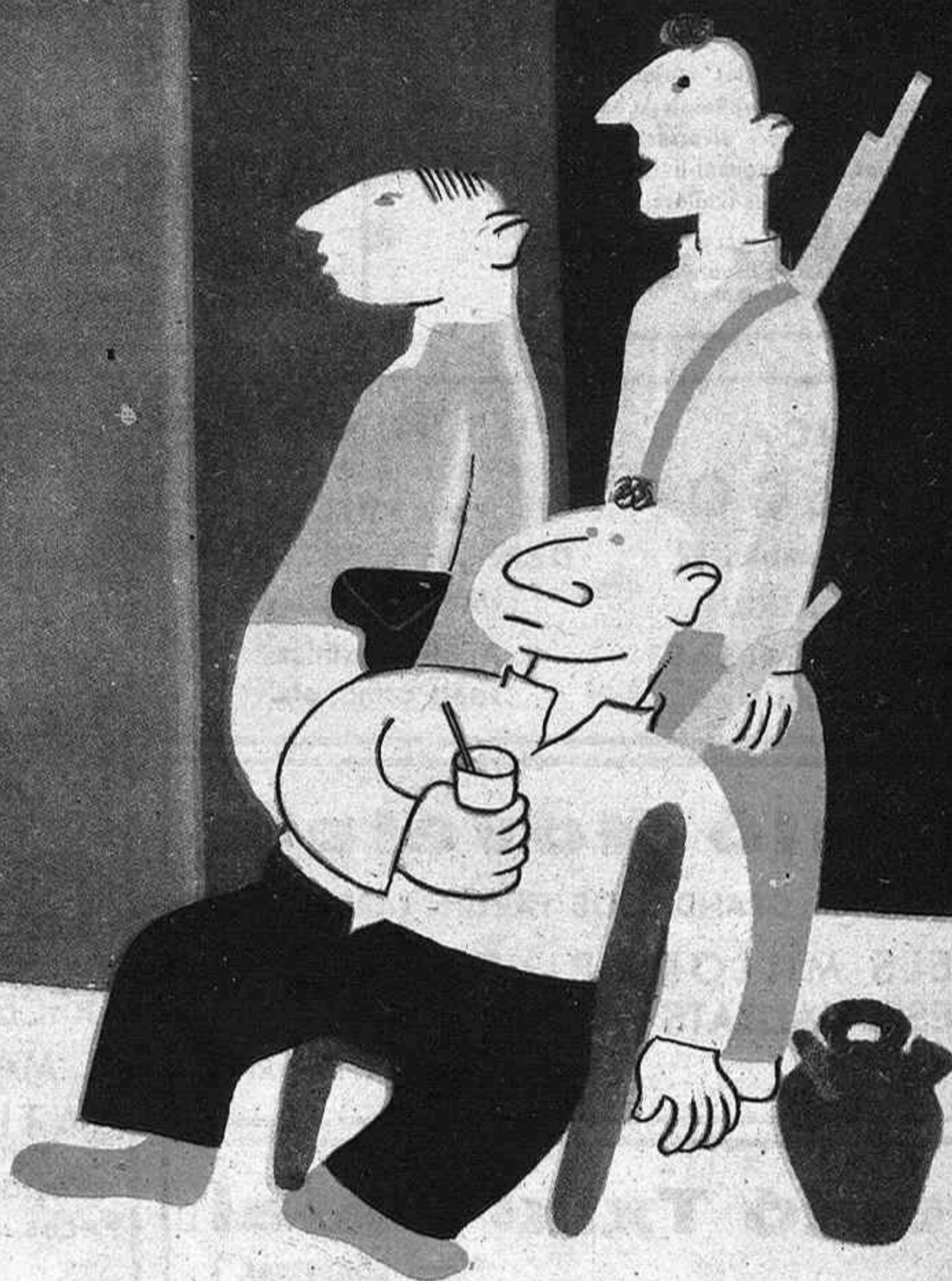
Recordeu sempre! que
contra el dolor, tenim
el millor remei. Producte
nacional de fama mun-
dial; eficaç i inofensiu.

CEREBRINO MANDRI

COMITE DE DEFENSA

KALDERS

— Què, i a vosaltres com us va la vida?
— Pes! Ens anem defensant.